

NHỮNG SỰ LIỀU LĨNH

Chúng ta hãy cứ đứng giờ này khi chúng ta cúi đầu. Lạy Chúa Jêsus, chúng con thật sự chỉ tin mà thôi. Chúa đã phán bảo chúng con chỉ tin, và chúng con tin giờ này. Và chúng con dâng lời tạ ơn Chúa và ngợi khen về những gì chúng con đã nghe và thấy rồi, để neo chặt đức tin của chúng con. Thật chúng con cảm ơn Chúa vì có cơ hội nữa đến để hầu việc những người mà có nhu cầu. Giờ này con cầu xin Ngài, Chúa ôi, đáp ứng những nhu cầu của chúng con tối nay theo lời hứa của Ngài. Chúng con cầu xin nhơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

² Chúng tôi rất vui mừng tối nay vì đặc ân này được trở lại với đền tạm lần nữa, với—với...với Phúc âm của Chúa Jêsus đã sống lại. Và tôi thật sự đã trễ một chút. Tôi vừa mới có một trường hợp đặc biệt khẩn cấp từ Michigan. Và Chúa đã làm một điều thật kỳ diệu ngay lúc đó cho chị ấy. Ô, thật Ngài biết mọi chuyện và đặt nó đúng...Không phải nói với Ngài; Ngài biết, Ngài biết hoàn toàn nó là điều gì. Và vì thế chúng ta rất biết ơn. Nhiều người đã lái xe suốt ngày để đến đây. Và, thế thì, chúng ta rất biết ơn vì điều đó. Bây giờ, đừng quên...

Băng ghi âm này đang mở chứ? [Anh Neville nói, “Đó là cái công-tắc đèn ở đó.”—Bt.] Ô, cái công tắc đèn. Tôi thấy rồi.

Đừng quên những—những buổi nhóm tuần sắp tới này, tối thứ Tư, và sáng Chúa nhật sắp đến, và tối Chúa nhật. Nếu các bạn ở gần, ở vùng lân cận, tôi biết họ chắc chắn sẽ vui mừng vì có các bạn ở đây.

Và bây giờ, xin cầu nguyện cho tôi, khi tôi tiếp tục trên đường hầu việc ở nơi khác, và tôi hi vọng được sớm trở lại.

³ Tôi muốn cảm ơn tất cả các bạn về lòng tốt của các bạn và những kỷ niệm về những gì các bạn đã làm cho tôi. Và một anh em từ dưới hội thánh nhỏ ở Georgia vừa mới gởi cho tôi một bộ đồ mới. Và—và họ những người...Điều đó thật kỳ diệu. Và tôi muốn cảm ơn những người đó từ dưới Kentucky, mà tôi đã ở với họ tuần trước vào kỳ nghỉ. Và tất cả những gì Chúa đã làm cho

chúng ta ở đó, cánh tay vĩ đại, quyền năng mà chúng ta đã thấy Ngài, những gì Ngài đã làm.

⁴ Bây giờ chúng tôi tin sẽ gặp lại các bạn chẳng bao lâu nữa, ngay sau khi tôi trở lại con đường này, đi đến New York cho buổi nhóm. Đó là ở Hội thánh Stone với Anh Vick, bắt đầu, tôi tin đó là ngày mười hai tháng Mười một. Và chúng tôi sẽ được ở đây, vài ngày trước thời gian đó.

Rồi chúng tôi sẽ đi ngang qua lại lần nữa, đi đến—xuống tới Shreveport, Louisiana, với Anh Jack Moore. Đó là vào lễ Tạ ơn, tuần lễ Tạ ơn, ở đó tại Shreveport. Nó có thông báo trên bảng yết thị, tôi nghĩ, phía sau đó trong những thông báo.

⁵ Và rồi chúng tôi hi vọng được ở với một số bạn bè miền Nam sau Lễ Giáng sinh. Và chúng tôi sẽ ở Phoenix vào tháng Giêng. Và rồi chờ những cú điện thoại ở nước ngoài, để chúng tôi có thể sẵn sàng cho những buổi nhóm ở hải ngoại. Họ đang tiếp tục làm việc bây giờ, tháng cuối cùng này, Anh Borders, trao đổi thư từ đi lại, từ một chuyến đi thi hành nhiệm vụ toàn khắp thế giới bắt đầu ngay khi chúng ta có thể sẵn sàng, nhưng chúng ta phải chờ đợi những điều kiện.

⁶ Những đám đông quá lớn ở đó, chúng ta không thể đưa họ vào trong các tòa nhà; cứ phải để họ ngồi ở bên ngoài trên đất. Và rồi đôi khi họ ngồi chất đống, hầu như tới những con số không thể tin, đôi khi nhiều đến năm trăm ngàn. Đó là nửa triệu người tụ họp nhau trong chỉ một nơi; không biết tổng số bao nhiêu người dự buổi nhóm trong rất nhiều ngày, nhưng một sự nhóm lại. Anh em biết đấy, thường thường những nhà truyền bá Phúc âm tính có bao nhiêu người tham dự trong sáu tuần. Anh em hiểu không? Nhưng chúng ta—chúng ta chỉ tính có bao nhiêu người ở đó vào ngày ấy, một lần đó. Và vì thế thỉnh thoảng không có chỗ cho họ ngồi, anh em biết đấy, cứ phải để họ ngồi ở ngoài trên đất.

Và chúng ta phải hiểu được những mùa hoạt động ở nơi mà không có mưa và đang đổ mưa xuống. Và những người đáng thương kia ngồi ngoài đó...Tôi đã thấy những phụ nữ ngồi bên ngoài đó với mái tóc bện thật dài xuống, những người ăn mặc sang trọng, và cứ—cứ ngồi trong mưa đó suốt cả ngày. Cứ ngồi

ở đó, và trời cứ đổ mưa trút xuống, và sấm sét, và chớp, cùng những trận bão thổi tới, và họ cứ dựa lưng vào nhau như thế, ngồi ngay tại đó, chờ đợi cho tới khi anh em đến cầu nguyện cho họ. Hiểu không? Vậy thì, anh em biết Đức Chúa Trời tôn cao đức tin như thế. Ngài làm thế.

⁷ Anh em phải làm điều gì đó cho Chúa để tôn vinh. Anh em hiểu không? Anh em bày tỏ Ngài. Nhiều người đã có mọi sự thuận lợi được trao cho họ quá dễ dàng, họ thường không...Họ—họ không làm gì cho điều đó, anh em biết đấy. Anh em phải...Sự ban cho là nhưng không, điều đó là thật, nhưng anh em—anh em phải...

⁸ Nó có vẻ như thế, anh em biết đấy, giống như người ta nói, “Nếu bạn sướng từ trong trứng sướng ra,” anh em đã nghe điều đó, “thì bạn không hiểu rõ giá trị.” Nhưng khi bạn phải làm việc cho điều đó, bạn đánh giá cao giá trị của nó.

⁹ Bây giờ anh em những người ghi âm ở trong đó, tôi muốn rằng—rằng...Tôi nghĩ bây giờ tôi...

Sáng nay, sứ điệp sáng nay thì, đối với tôi, là Sứ điệp nổi bật nhất của toàn bộ chức vụ của tôi; sáng nay, đấy, một Sứ điệp nổi bật nhất của toàn bộ chức vụ của tôi. Ngày nào đó tôi sẽ nói với các bạn cách nó đến thế nào. Và tôi biết rằng mọi sự đã thực hiện trong nhiều tháng và nhiều tháng và nhiều tháng, cho tới khi một Sứ điệp đó, di chuyển lên để đến nơi đó. Đó là thời gian để làm tốt hơn của nó, anh em thấy. Và nó là một...

¹⁰ Bây giờ tôi tin chắc, hay hi vọng, rằng anh em đã hiểu Dấu Hiệu nghĩa là gì. Hiểu không? Dấu Hiệu là dấu chỉ rằng Huyết đã được bôi lên. Rằng, cái giá mà đã được yêu cầu, đòi hỏi của Đức Chúa Trời, Chúa Jêsus đã trả giá đó bằng sự đổ Huyết của Chính Ngài. Ngài đã làm điều đó. Thế thì, từ sự sống của Ngài đã đến Chúa Thánh Linh. Và khi Huyết được bôi lên cho anh em, Chúa Thánh Linh là một Dấu Hiệu rằng giá của anh em đã được trả; Đức Chúa Trời đã tiếp nhận anh em, và đó là Dấu Hiệu. Nên nhớ, đó là Dấu Hiệu. Bây giờ, có nhiều người mà không, họ—họ không biết Dấu Hiệu đó là gì, đấy. Và anh em phải giảng điều đó giống như không ai biết về nó, đấy, để hết thảy mọi người sẽ hiểu được nó.

¹¹ Thật sự giống như giảng sự cứu rỗi, chúng ta phải giảng sự cứu rỗi theo cách mà mọi người, nó dành cho mọi người, mà, chúng ta không biết nó. Chúng ta phải rao giảng sự chữa lành Thiên liêng cho mọi người, tuy chúng ta không biết nó. Hiểu không? Chúa Jêsus đến để cứu những người được ghi tên trong Sách Cứu Chuộc trước khi tạo dựng thế gian. Ngài chỉ đến để cứu những người đó. Họ là ai, tôi không biết. Hiểu không? Song anh em...Không ai có thể có đức tin trừ khi anh em nói nó dành cho bất cứ ai; và nó là thế, không ai có thể đến trừ phi Đức Chúa Trời đã kêu gọi họ. Điều đó đúng. Vì thế có nhiều người sẽ không được cứu. Chúng ta biết về điều đó. Họ, ồ, Đức Chúa Trời biết điều đó trước khi thế gian bắt đầu, rằng họ sẽ không được cứu.

¹² Có nhiều người sẽ không được chữa lành, đấy, nhiều người sẽ không được chữa lành. Họ thật sự không thể, họ không thể hiểu thấu điều đó. Họ không biết nó là gì. Nhiều người sẽ như thế. Nhưng chúng ta giảng điều đó rằng nó thì dành cho mọi người, bởi vì chúng ta không biết người đó là ai; chúng ta thật sự không biết. Nhưng đó là một ai đó, ngoại trừ một số người thật sự không thể hiểu thấu đức tin ấy.

¹³ Vậy thì, và cũng giống như vậy về Dấu Hiệu này. Dấu Hiệu, chúng ta đã nói đến Dấu Hiệu suốt từ đầu, nhưng bây giờ là sự biểu lộ của Dấu Hiệu. Hiểu không?

¹⁴ Bây giờ, chúng ta đôi khi thừa nhận nó. Tín đồ Lutheran đã thừa nhận nó với, “Chấp nhận Lời; chấp nhận Đấng Christ như Đấng Cứu Chuộc cá nhân.” Những người Giám Lý nói, “Khi bạn có đủ sự vui mừng để la lên, đó là Nó.” Người Ngũ Tuần nói, “Nói tiếng lạ, thì anh đã có Nó.” Và chúng ta thấy rằng tất cả đều sai. Hiểu không?

Dấu Hiệu là Dấu Hiệu. Ấy là bạn và Đấng Christ như những con người với nhau. Hiểu không? Ấy là Chúa Thánh Linh, Sự Sống của Ngài trong bạn, đang vận hành Sự Sống của Ngài—của Chính Ngài qua bạn. Và nó dành cho người giàu, người nghèo, hay là bất cứ ai muốn tiếp nhận Nó. Bây giờ nên nhớ, Dấu Hiệu là những gì bạn...

¹⁵ Bạn đi đến công ty hỏa xa và bạn mua vé. Có một giá, phí tổn. Tức là nói nó mất năm mươi xu để chạy trên—trên tuyến đường

xe buýt này, hay tàu lửa, từ đây đến—đến Charlestown, Indiana, phí tổn năm mươi xu. Ồ, vậy thì, công ty đưa ra những phiếu để... Hiểu không? Bây giờ, việc bạn làm, bạn đi xuống và người nào đó bán vé cho bạn, năm mươi xu. Họ đưa cho bạn một phiếu để cho bạn có quyền lên tàu cho tới khi đến nơi, bất cứ nơi nào tàu lửa đi. Hiểu không? Nó cho bạn...Đó là một dấu hiệu.

¹⁶ Bây giờ, trường hợp này, huyết là dấu hiệu. Theo nghĩa đen, nó phải được bôi lên, bởi vì nó thật sự là một chất huyết mà tất cả họ đều có, bởi vì nó là huyết của một con chiên, một con vật, huyết của một chiên con. Vì thế sự sống mà đã ở trong huyết, sự sống đó đã đi ra, vậy huyết bị đổ ra. Hiểu không? Sự sống đã đi ra, nhưng nó không thể trở lại trên người tin, bởi vì nó là một con vật. Nhưng nó chỉ nói về một lương tâm tốt, rằng có một Đấng sắp đến, một Cửa Lễ toàn hảo.

Và, để làm cho nó một Đấng toàn hảo, Đấng Phán Xét hoàn toàn, Đức Chúa Trời trên Trời, trở nên Cửa Lễ; Quan Án, Hội Đồng Xét Xử, và Đấng Biện Hộ. Hiểu không? Ngài trở nên Cửa Lễ. Và rồi khi Sự Sống của Ngài tuôn đổ ra, mà là Đức Chúa Trời... Và từ ngữ ở đó, có nghĩa là, “Và Ta sẽ ban cho họ Sự sống Đời đời.” Bây giờ, trong tiếng Hi-lạp...Tôi biết tôi đang nói với các học giả. Tôi thấy hai hay ba người. Hiểu không? Và tôi...Và từ trong tiếng Hi-lạp ở đó, là Zoe. Z-o-e, trong tiếng Hi-lạp, mà có nghĩa là, “Sự Sống Riêng của Đức Chúa Trời.” “Và Ta sẽ ban cho nó Zoe, Sự Sống Riêng của Ta.” Đấng Christ và Đức Chúa Trời là Một.

¹⁷ Thế thì, Sự Sống mà đã ở trong Đấng Christ là Chúa Thánh Linh, không phải là Ngôi thứ ba; nhưng cùng một Thân vị, trong hình thức của Chúa Thánh Linh, đến trên bạn, như một Dấu hiệu rằng đời sống bạn và tiền vé của bạn đã được trả, bạn đã được chấp nhận. Cho đến lúc dấu hiệu đến, bạn không được phép ở trên đại lộ, bạn không được phép ở trên...vào trong—tuyến xe buýt; bạn không được phép đi vào cho đến khi bạn có thể trình ra dấu hiệu này, và dấu hiệu đó là vé xe của bạn. Và bây giờ Nó chỉ ra rằng Huyết đã được đổ ra và được bôi lên bạn, giá đã được bôi lên bạn, và bạn có Dấu Hiệu rằng Huyết được bôi cho bạn và bạn được tiếp nhận. Hiểu điều đó bây giờ không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ồ, chào ôi! Ồ!

18 Bây giờ—bây giờ, thật không còn chứng cứ nào không chắc chắn. Hiểu không? Bạn nói, “Anh Branham,” tôi cảm thấy điều đó ở trong trí bạn, bạn hiểu đấy, “tại sao mà tôi sẽ biết?”

Nhìn xem, bạn đã là gì, và hiện bây giờ bạn là gì? Đó là cách để bạn biết. Hiểu không? Bạn đã là gì trước khi Dấu Hiệu này được bôi lên? Bạn là gì sau khi Nó được bôi lên? Những sự ưa thích trước đây của bạn là gì, và sự ưa thích của bạn sau đó là gì? Thế thì bạn biết mình được bôi Dấu Hiệu hay chưa. Và những điều khác này hoàn toàn tự động đi với Điều đó. Hiểu không?

19 Nó—nó không giống như đang nói về điều đó, và nói, “Nói tiếng lạ là chứng cứ.” Bây giờ, tôi sẽ mang, mua một đôi giày, tiếng lạ không phải là giày. Nó chỉ đến với giày, bạn thấy đó. Nó chỉ đến với giày. Hiểu không? Vậy thì, Dấu Hiệu cũng giống như vậy. Dấu Hiệu là Đấng Christ. Nhưng nói tiếng lạ, và đuổi quỷ, và làm những việc khác, và giảng dạy, và bất cứ điều gì, là chứng cứ Nó có ở đó, đúng, nhưng nó—nó không phải là Thánh Linh. Đấy, đó là sự ban cho của Nó. Nếu tôi nói với bạn rằng...

20 Bạn nói, “Tôi—tôi cần anh, Anh Branham à,” và tôi cho bạn một món quà, đấy.Ồ, đó không phải tôi, đó là món quà của tôi.

Nói các thứ tiếng là một sự ban cho của Chúa Thánh Linh, không phải Chúa Thánh Linh; một sự ban cho của Chúa Thánh Linh.

21 Và ma quỷ có thể giả mạo bất cứ điều nào trong những điều đó, nhưng nó không thể là Chúa Thánh Linh. Hiểu không? Nó có thể giả mạo những ân tứ này, nhưng nó không thể là Chúa Thánh Linh được.

Và Chúa Thánh Linh là Dấu Hiệu mà Huyết đã được bôi vào, bởi vì Nó đi theo sau Huyết suốt đường từ Sách Cứu Chuộc. Hiểu điều đó không? Đó là mục đích của việc Ngài đến. Đó là những gì Ngài đã đi theo trong mọi thời đại. Mỗi thời đại Ngài đã đi theo điều đó, để thấy Nó đã sinh ra, và chúng không thể được làm cho trọn mà không có chúng ta. Và giờ đây Chúa Thánh Linh toàn vẹn thăm viếng Hội thánh, làm Đức Chúa Trời trở nên xác thịt; như Ngài đã làm trước khi thành Sô-đôm, cháy rụi ở đó, mà đó là một hình bóng. Lúc đó, Áp-ra-ham, Ngài đã hiện ra với ông.

²² Và tất cả những điều mà Ngài đã không thực hiện qua các thời đại, trong các thời đại hội thánh, bây giờ Ngài đang thực hiện. Hãy trở lại với Lời, bởi vì những sứ điệp và những sứ điệp và những sứ điệp phải quyện chặt trong toàn bộ Lời. Và trong những ngày sau rốt, Bầy Ấn được mở ra, là nhặt lên mọi cái bị làm cho tan tác đã để lại trong đó, và làm toàn bộ sự việc thành một thân thể to lớn vĩ đại của Nàng Dâu, mà họ đã sống trước đó không trọn cho đến khi Hội thánh này được hoàn thành, nhóm Nàng Dâu này trong những ngày sau rốt, để mang họ vào, và hết thảy cùng nhau được cất lên. Hiểu không?

²³ Dấu Hiệu, Chúa Jêsus Christ, Chúa Thánh Linh, hiện giờ ở giữa chúng ta. Chúng ta nên tôn kính điều đó. Chúng ta—chúng ta—chúng ta—chúng ta không thể tự hạ mình đủ. Cởi giày bạn ra, hay quì gối, sẽ không làm nó bật ra; nó sẽ không—nó sẽ không làm thỏa mãn điều đó, sẽ không đủ cho chúng ta; nhưng phải là một đời sống sinh ra bông trái của Thánh Linh!

²⁴ Vậy thì trái của Thánh Linh là gì? Hiểu không? Tình yêu thương, sự vui mừng, bình an.

²⁵ Còn nhớ sáng nay không? Sự chuẩn bị, đã sai sứ giả đến với Sứ điệp. Việc kế tiếp Ngài đã thực hiện, sau khi Ngài sai sứ giả đến với Sứ điệp, Ngài đã sai Trụ Lửa đến để chứng thực. Việc tiếp theo là, sau đó, là một chòm-...hay là sự an ủi. Hiểu không? Bạn đã biết rằng điều đó là đúng, bạn đã ở trong sự bình an. Chúng ta có sự bình an với Đức Chúa Trời, qua Chúa Jêsus Christ. Hiểu không?

²⁶ Bây giờ tối nay chúng ta sẽ cầu nguyện cho người đau, và tôi nghĩ họ có tiệc thánh. Anh—anh sẽ có làm phép báp-têm, lễ báp-têm không? [Anh Neville nói, “Không.”—Bt.] Chỉ tiệc thánh, tiệc thánh. Và chúng tôi muốn anh chị em ở lại dự tiệc thánh.

²⁷ Và trong vòng—trong vòng ba mươi lăm hay bốn mươi phút chúng ta tập trung vào để hoàn tất và sẵn sàng cho lễ tiệc thánh. Và bây giờ, ngày mai là thời gian của Lễ Lao động, vì thế các bạn có thể hầu như nghỉ ngơi. Vậy thì, tôi đã nói đó là những dự định của chúng ta, anh em thấy đó. Chúng ta không biết giờ nào. Tôi muốn chắc chắn làm điều đó đúng.

²⁸ Bây giờ, tôi đã nói với các bạn sáng nay, không phải với các bạn, tôi—tôi nghĩ chúng ta đã có thêm một Sứ điệp hai- hay ba giờ sáng nay. Nhưng—nhưng tôi—tôi vừa mới bắt đầu, và tôi nghĩ tôi chỉ nên thực hiện hết điều đó trong tối nay, nhưng nó thật quá phi thường. Tôi không biết dân sự hiểu được nó hay không. Tôi hi vọng họ hiểu, ở mọi nơi. Và tôi hi vọng đã có một số cuốn băng chất lượng tốt về nó, để nó có thể được thực hiện, được biết đến, mà tôi tin, với tất cả Sứ điệp mà tôi đã từng mang đến, đều tuyệt đối được định trước của Đức Chúa Trời, bên ngoài của... Tiến trình, sự ủy thác thông thường, giống như Bấy Ấn và những sự việc, điều đó là trực tiếp từ Lời của Đức Chúa Trời. Tôi đang nói về một Sứ điệp để giảng; tôi tin đó chính là nó, đấy, rằng—rằng, một sứ điệp mà cần đi theo sau Bấy Ấn kia.

²⁹ Bây giờ hãy xem những gì đã đến sau Bấy Ấn: sự hợp nhất của dân sự, những dấu hiệu hợp nhất, đèn đỏ lóe lên báo hiệu trong những ngày sau rốt, dấu hiệu về phụ nữ ngày càng đẹp hơn, còn đàn ông, những gì họ sẽ làm. Tất cả những dấu hiệu này của Chúa Thánh Linh đang dẫn đến, rồi nó đến trở lại ngay ở đây để làm cho tốt hơn tất cả những Sứ điệp kia kể từ khi Bấy Ấn. Nó làm tất cả thành một điều tốt hơn này, Dấu Hiệu, rằng chúng ta ổn rồi, đấy, cứ kiểm tra chính mình và xem thử chúng ta có ở trong Đức tin không.

³⁰ Bây giờ, xin Chúa ban phước cho các bạn. Và bây giờ trước khi chúng ta—trước khi chúng ta giở ra trong Kinh Thánh, để cầu nguyện cho người đau...Chúng tôi đã hỏi sáng nay, bao nhiêu người đã được cầu nguyện từ tối Chúa nhật vừa rồi, mà—mà—mà đã được chữa lành, đã được lành bệnh tuần này rồi, và thực sự mọi người ở đây đều giơ tay họ lên, đó là vào buổi nhóm tối Chúa nhật vừa rồi. Bây giờ, nó là điều gì đó, các bạn hiểu đấy. Nó là điều gì đó mà là...Nó là, tôi đang nắm bắt điều này cho chính mình.

³¹ Có một cậu bé, mà vừa được kể, đến từ Chicago, một Bà trẻ tuổi...Là người đàn bà đó, Peckinpugh, Peck...Bà Peckinpugh từ—từ...Bà là một người chị Cơ-đốc rất tốt. Và bà mang theo một người nào đó, một—một cậu bé, theo như tôi hiểu, một cậu bé hay người nào đó, mà—mà...ngay cả các bác sĩ cũng không biết

cậu ấy có vấn đề gì. Phổi cậu ấy quá tệ, hay điều gì đó, mà—mà họ không thể làm...không thể để cậu đến trường hay điều gì đó. Cậu ấy đau rất, rất nặng. Và nói, Chúa Thánh Linh đến ngay sau Sự điệp, đã phán với cậu bé đó, và gọi cậu, bảo cậu ấy về tình trạng của cậu ấy và vân vân, và đã thông báo cậu bé được chữa lành.

Và tuần này cậu ấy đã đi, người mẹ hay cha mẹ, hoặc bất cứ ai, đã mang cậu ấy trở lại bác sĩ, và bác sĩ đã nói cậu ấy đã có một buồng phổi mới, đấy, buồng phổi mới. Và theo như tôi hiểu, rằng—rằng cha mẹ cậu hay người nào đó đã gọi một cú điện thoại đường dài đến, hay cách nào đó, để báo cho hội chúng được biết. Hiểu không? Vậy thì, Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa, có thể làm một buồng phổi mới.

32 Tôi—tôi thật sự tin rằng chúng ta ở—ở gần một trong những việc phi thường nhất đã từng đập vào trái đất kể từ thời của Chúa Jêsus. Hiểu không? Hiểu không? Nhưng bây giờ chúng ta chỉ có thể được biết như...Điều đó sẽ rất tầm thường. Bạn hiểu không? Đấy, những gì con người gọi là *phi thường*, Đức Chúa Trời gọi là “sự gớm ghiếc.” Nhưng những gì con người gọi là *ngu dại*, Đức Chúa Trời gọi là “phi thường.” Hiểu không? Vì vậy bây giờ hãy theo dõi nó, đấy, điều đó sẽ rất xoàng xĩnh đến nỗi bạn sẽ không bao giờ nhớ đến...mà bạn sẽ nhớ nó nếu bạn không có Dấu Hiệu ở đó để xem xét nó, bạn biết đấy. Hiểu không?

33 Ai đã từng nghĩ rằng núi đồi đang nhảy nhót trông giống như những chiên đực nhỏ, và lá cây đang vỗ tay, khi một vị tiên tri đến từ đồng vắng; điều đó đã được Ê-sai nói, một ngàn hai trăm...hay bảy trăm mười hai năm trước. Với bộ râu quai nón che cả khuôn mặt, và quàng một tấm da cừu, thậm chí không có một bụi giăng để giăng, bị dút phép thông công khỏi hết thầy các giáo hội, và đang đứng trên bờ sông Giô-đanh, la lên, “Hãy ăn năn!” Và đã gọi đám người kia là một đám “rắn lục,” những con rắn. Nhưng đó là những gì Đức Chúa Trời đã phán, rằng khi Ngài đến, “núi sẽ nhảy nhót giống như những chiên đực nhỏ.” Hiểu không? Sự khiêm nhường đã thấy điều đó và đã vui mừng.

34 Làm sao họ có thể hiểu rằng một...Đấng Mê-si vĩ đại đó, mà đã được nói tiên tri từ chính sự bắt đầu của Sách, trong Sáng thế

ký, rằng Ngài sẽ đến, là một Đấng Cứu Thế? Tất cả những của lễ, và tất cả những đấng tiên tri, và mọi việc đã chỉ về Ngài. Và rồi khi Ngài đến, lại bị cho là một người con hoang; một người cha thậm chí đã không kết hôn với mẹ Ngài, được cho là vậy. Hiểu không? Và người đàn bà ấy bị thấy có thai đứa con ngay cả trước khi họ cưới nhau. Và Ngài đến trong trường hợp như vậy, được sanh ra trong một—một chuồng...Ồ, được nói một chuồng ngựa, trong Kinh Thánh. Nhưng chuồng ngựa trong thời của họ là một cái hang phía sau trong—phía sau trong bức tường. Tôi đã gặp một nơi như vậy ở Arizona lần nọ, khi đi săn. Có một chuồng ngựa phía sau dưới một vách đá. Và đó là cách Chúa Jêsus được sinh ra, phía sau trong vách đá chuồng ngựa nhỏ bé này trên một máng cỏ và rơm, trong một chuồng bò, đấy, nơi nhà kho.

³⁵ Và được lớn lên như Người phụ giúp của một người thợ mộc, và làm sao mà Đó có thể là Đức Giê-hô-va vĩ đại? Nhưng Nó là thế, đấy. Nó là thế. Hiểu không? Một loại Người rất kỳ cục. Nhưng, ồ, khi Ngài chỉ là một Thiếu Niên, Ngài đã làm những thầy tế lễ sững sờ do sự hiểu biết Lời đó. Bởi vì sao? Ngài là Lời. Hiểu không? Ngài là Lời.

Ngài không hề viết một quyển sách. Ngài không hề viết một—Ngài không hề viết một chữ. Chữ duy nhất Ngài đã từng viết, tôi đoán, Ngài đã xóa nó đi, ở trên—trên cát, khi một người đàn bà bị bắt vì tội tà dâm. Ngài không bao giờ viết một lời. Tại sao? Ngài là Lời. Hiểu không? Ngài là Lời. Ngài không phải viết Nó; đời sống Ngài đã sống Nó. Ngài là Lời. Nếu Ngài...“Nếu Ta không làm các công việc của Cha Ta, thì đừng tin Ta.” Hiểu không? “Nếu Ta không làm đúng những gì Lời đã bảo Ta làm, thì Ta không phải là Lời. Nhưng nếu...” Đó là những gì Ngài muốn nói. Ngài là Lời.

³⁶ Vì thế giờ đây chính các bạn chuẩn bị bây giờ cho buổi—buổi nhóm chữa lành và tiệc thánh sắp đến. Chúng tôi sẽ rất vui mừng vì các bạn ở lại với chúng tôi nếu có thể được. Nếu các bạn không thể, thì chúng ta sẽ giải tán ngay.

³⁷ Và đừng quên, hãy cầu nguyện cho tôi và cầu nguyện cho vợ tôi, người phụ nữ đáng yêu nhất trên đời, và—và cho các con của tôi. Và bây giờ tôi đòi họ, mọi người, cho Chúa Jêsus.

38 Bây giờ, Becky chỉ ở tuổi của “ricketta” trẻ, bạn biết đấy, và chỉ là một—một “thanh thiếu niên,” như chúng ta thường gọi. Và thế thì nó ở đúng lứa tuổi đó. Nhưng, này, nó đã là một cô gái rất đáng yêu, và tôi—tôi cảm ơn Chúa vì điều đó; không hút thuốc, không uống rượu, không chạy lăng xăng, không gì cả. Nhưng nó thật hồn nhiên với lứa tuổi đó, nó—nó thật vô tư. Nó không muốn đi nhà thờ, và, nếu nó đi, thì ngồi phía sau đó và nhai kẹo cao su, đứng dậy và bước ra. Là thế, đấy. Tôi muốn thấy nó được đầy đầy Đức Thánh Linh.

39 Tôi muốn thấy Giô-sép, tôi muốn cậu con trai đó... Tôi tin rằng ngày nào đó khi tôi không thể bước lên bục giảng nữa, tôi muốn lấy cuốn Kinh Thánh đã cũ sờn rách này và trao cho nó, nói, “Giô-sép, hãy sống với Nó, hỡi con.” Rồi tôi sẵn sàng leo lên. Tôi muốn nghe một tiếng gió thổi ở nơi nào đó, ngược lên, vẫy tay, ra đi.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

40 Lạy Đức Chúa Trời là Cha, toàn bộ sự sống của chúng con được gói trọn trong Đó, vì Nó chính là Ngài, và Ngài là Sự Sống của chúng con. Bây giờ có một số người ở đây, Chúa ôi, mà—mà thậm chí nắm giữ Dấu Hiệu này mà con đã nói đến. Họ đã sở hữu Dấu Hiệu đó, và tuy nhiên họ bị đau. Và con muốn nói tối nay để cho họ lòng can đảm, để—để khích lệ họ nhận lấy các quyền Đức Chúa Trời ban cho đó. Họ có quyền đánh bại ma quỷ đó. Nó đã bị đánh bại rồi, và nó thật sự chỉ lừa dối họ. Con đang đòi hỏi cho họ, Cha ôi.

41 Giờ này xin giúp con nói Lời. Ngài phán qua con, Chúa ôi, với vài ghi chú này mà con đã viết xuống đây, và những lời Kinh Thánh quen thuộc đã viết ra. Con cầu nguyện để Ngài sẽ giúp đỡ con, Chúa ôi, và đi vào Lời và ban cho họ đức tin vì sự vinh hiển của Chúa. Con cầu nguyện như Danh Chúa Jêsus. A-men.

42 Nào nhanh lên, tôi muốn các bạn lật nhanh trong Kinh Thánh tới Sách Giê-rê-mi và chương 29, nếu các bạn muốn đọc. Hoặc, nếu không, cứ đánh dấu xuống. Giê-rê-mi, chương thứ 29. Và chúng ta sẽ bắt đầu với câu 10 của Giê-rê-mi, câu 10 của chương 29. Chúng ta cũng sẽ đọc từ Lu-ca, chương 16, bắt đầu với câu 14.

⁴³ Bây giờ tôi sẽ đưa ra cho các bạn chủ đề của tôi, trong khi các bạn—các bạn—các bạn đang giờ ra. Chủ đề của tôi tối nay là *Những Sự Liều Lĩnh*. Và tôi...Sự liều lĩnh, và, bây giờ, các bạn biết sự liều lĩnh là gì.

Và bây giờ chúng ta sẽ đọc từ Giê-rê-mi chương thứ 29, câu thứ 10.

Vì CHÚA phán như vậy: Rằng sau khi bảy mươi năm sẽ mãn cho Ba-by-lôn, Ta sẽ thăm viếng các ngươi, sẽ làm trọn lời tốt lành cho các ngươi, khiến các ngươi quay lại đất này.

Vì Ta biết ý tưởng Ta nghĩ đối cùng các ngươi... (Lời đó chẳng êm dịu sao?) ... CHÚA phán, dầu ý tưởng bình an, không phải tai họa, để cho các ngươi được sự công nhận trong lúc cuối cùng.

Bây giờ các ngươi sẽ kêu cầu Ta, sẽ đi và cầu nguyện Ta, và Ta sẽ nhậm lời.

Các ngươi sẽ tìm Ta và gặp được, khi các ngươi tìm kiếm Ta hết lòng.

CHÚA phán: Ta sẽ cho các ngươi tìm được Ta, và Ta sẽ đem những phu tù các ngươi trở về. CHÚA phán: Ta sẽ nhóm các ngươi lại từ mọi...nước, và từ mọi nơi mà Ta đã đuổi ngươi đến; và...sẽ đem các ngươi về trong—trong đất mà Ta đã khiến các ngươi bị đầy đi khỏi đó. Trở về với lễ Ngũ tuần!

Tôi đưa điều đó vào, chính tôi. Nó không nói thế. Đó là những gì tôi muốn nói với Hội thánh.

Lu-ca 16, bắt đầu câu 15, hay câu 16.

Luật pháp và các lời tiên tri có cho đến đời Giăng mà thôi; từ đó vương quốc của Đức Chúa Trời được truyền ra, và ai nấy dùng sức mạnh mà vào đó.

“Ai nấy dùng sức mạnh mà vào Đó.” Không chỉ đơn giản để bước vào Đó, cách dễ dàng, nhưng phải gắng sức để vào Đó. Hiểu không? Vậy thì, “Khi các ngươi tìm kiếm Ta hết lòng, thì sẽ tìm được Ta.”

44 Và Ngài đã hứa rằng Ngài sẽ trở lại và mang dân sự, từ rải rác khắp nơi trên trái đất, sau bảy mươi năm đó, trở lại trong Giê-ru-sa-lem nơi họ đã lìa khỏi; và Ngài đã làm điều đó thật đúng cách ấy. Đúng thế.

45 Bây giờ chúng ta sẽ nói về—về *Những Sự Liêu Lĩnh* trong một vài phút lúc này. Thường thường, một tình thế khẩn cấp, đưa chúng ta vào trong sự liêu lĩnh. Hiểu không? Thật quá tệ hại phải làm thế, nhưng tâm trí con người quá lười biếng, để nó nhận một tình thế khẩn cấp. Điều gì đó nổi dậy, và khi họ làm, thì nó—thì nó đẩy họ vào trong sự liêu lĩnh đó. Và thực ra, trong việc làm điều đó trong sự liêu lĩnh, nó làm lộ rõ ra con người đích thực của bạn. Nó tỏ cho thấy những gì bạn đã được tạo ra, trong thời gian của sự liêu lĩnh. Nó thường lôi ra tất cả những điều tốt mà có ở trong bạn.

46 Trong thời gian chết chóc đó, tôi đã nghe nhiều người khi họ biết họ sắp chết, những điều mà họ đã giữ bí mật suốt cả đời, họ, trong lúc liêu lĩnh, họ cố gắng thú nhận điều đó. Hiểu không? Và cố gắng, “Hãy lấy *điều này* và làm nó cho đúng; làm ơn, làm đi; đi, làm đi,” đấy, trong sự liêu lĩnh. Họ nên làm điều ấy trước đó, đấy, không phải chờ tới lúc khẩn cấp. “Xin anh làm *điều này điều nọ* cho tôi nhé?” Tình trạng khẩn cấp gây ra sự liêu lĩnh. Khi mà, chúng ta nên làm điều đó mà không có sự khẩn cấp.

47 Bây giờ chúng ta để ý, tối nay, rằng chúng ta đang lấy những biểu tượng của lễ Vượt qua. Và lễ Vượt qua diễn ra trong tình trạng khẩn cấp, trong lúc liêu lĩnh. Bạn để ý trong—trong Xuất Ê-díp-tô ký chương 12, và câu thứ 11 của chương thứ 12, tôi tin là thế, nói rằng, “Ăn lễ Vượt qua này với chơn mang giày, với dây lưng cột, và với cây gậy cầm trong tay,” đấy, các bạn đang ăn nó trong sự liêu lĩnh.

48 Họ đã chứng kiến cánh tay vĩ đại của Đức Chúa Trời. Họ đã chứng kiến tất cả các phép lạ của Ngài, và rồi họ đến ở dưới dấu chỉ của Dấu Hiệu. Và trong khi họ ở dưới dấu chỉ của Dấu Hiệu, họ dự tiệc thánh trong—trong sự liêu lĩnh, vì họ biết vào lúc đó Đức Chúa Trời sắp sửa đánh bằng sự trừng phạt.

49 Và đó là một thời giờ rung động. Đó là thì giờ mà mỗi người đàn ông tự sát hạch lại chính mình, bởi vì Lời của đấng tiên tri đã không sai một lần. Nó đã được chứng minh là đúng. Bất cứ điều gì người nói, nó đã xảy ra hoàn toàn chính xác như cách người đã nói. Trụ Lửa vẫn ở đó. Và, rồi, đấng tiên tri đã loan báo rằng Đức Chúa Trời sẽ chỉ vượt qua khi Ngài thấy dấu hiệu ở cửa nhà. Và đó là một sự liều lĩnh.

50 Tôi hình dung những đứa trẻ đã...khi chúng thấy cặp cánh đen to, lớn kia giống như một đám khói từ trên bầu trời rơi xuống thành phố, những tiếng la hét đến từ mọi nhà, những đứa trẻ có thể đi đến với cha của chúng và nói, “Cha ơi, cha có chắc chúng ta đang ở dưới dấu hiệu đó không?”

Và người cha có thể đi đến cửa, nhìn lên cột, tấm mành cửa, nói, “Con trai ơi, đó là theo Lời Ngài.”

“Nên nhớ, con là đứa con lớn nhất của cha. Cha ơi, cha có chắc chắn không?”

51 “Cha chắc chắn! Đó là theo điều mà đấng tiên tri đã bảo chúng ta, và người có Lời của Chúa. Ngài phán, ‘Khi Ta thấy huyết, Ta sẽ vượt qua các ngươi. Hãy giết một con chiên lấy huyết bôi lên nhà.’ Cha đã mang tất cả các con vào. Con là đứa con lớn nhất của cha, mà còn là con đầu lòng của cha. Tất cả những người ở ngoài đó đều sẽ chết; ngoại trừ có huyết. Đó là những gì CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Vậy hãy nghỉ yên, con của cha, hãy yên tâm, vì Đức Chúa Trời đã hứa. Hiểu không?”

“Ồ, cha ơi, tại sao cha mang giày? Tại sao cha cầm gậy trong tay? Sao cha cầm bánh một tay còn tay kia dắt chiên? Tại sao là rau cỏ đắng và các thứ? Cha đang ăn gì vậy? Còn mồ hôi đang chảy ròng trên mặt cha là nghĩa gì?”

“Hỡi con trai, sự chết đã điểm.” Đấy, đó là lúc ở trong sự liều lĩnh.

52 Bây giờ, tôi tin rằng chúng ta đang sống trong những ngày mà chúng ta...Hay là, mặt khác, thời đại mà chúng ta đang sống sẽ khiến Hội thánh đi vào sự liều lĩnh hoàn toàn. Tôi tin, vì sứ điệp sáng nay từ Đức Chúa Trời, không phải tôi, tôi tin nó đưa toàn thể hội chúng này vào trong sự liều lĩnh, mà chúng ta đã

đùa giỡn khá lâu. Chúng ta đã đi nhà thờ khá lâu. Chúng ta phải làm điều gì đó.

53 Làm thế nào mà chúng ta có thể thấy những dấu kỳ phép lạ vĩ đại kia được thực hiện trên những người khác, và còn chúng ta thì sao? Nó nên gây ra một tình trạng của sự liêu lĩnh, để chúng ta được xác định, trước Đức Chúa Trời. Những dấu chỉ về sự Tái lâm của Ngài sẽ mang đến toàn thể hội chúng này, khi chúng ta đọc điều đó từ Lời...Chúa Thánh Linh đã phán bảo chúng ta, “Hãy đi đến ở một nơi nào đó, một việc *nào đó* sẽ xảy ra,” không phán với chúng ta đó là gì, nhưng nó sẽ xảy ra. Chúng ta đi đến đó, nó xảy ra cách ấy. Những tờ báo đăng nó, những tạp chí đăng nó, cho thấy bức hình của nó. Hãy trở lại đây và xem những sự màu nhiệm lớn ấy, được che giấu trong Kinh Thánh, đã mở ra cho chúng ta, trên một lãnh vực mới mà trước đây chúng ta không hề biết, và hòa quyện hoàn toàn vào sự Tái lâm của Chúa Jêsus.

54 Thế thì, lúc sự kết thúc của những Sứ điệp, thấy hành động của Chúa Thánh Linh lớn, chứng kiến Ngài giáng lâm rõ ràng trước mặt dân sự, thậm chí chụp những bức hình của Nó. Thấy Nó đang làm việc và cho thấy đó không phải là một người, không phải chỉ là một thầy giảng, không phải là một hội chúng nào đó. Chính là Chúa Thánh Linh đang bày tỏ điều giống như vậy mà Nó đã làm khi Nó đã hiện thân trong thân thể của Chúa Jêsus Christ. Bây giờ Nó đã hiện thân trong Thân Thể của Nàng Dâu Ngài. Nó sẽ đưa chúng ta vào trong sự liêu lĩnh.

55 Những người đó đã thấy bàn tay của Đức Chúa Trời. Và đêm dự tiệc thánh đó, họ đã dự nó với...trong sự liêu lĩnh, bởi vì họ biết rằng điều gì đó sắp sửa xảy ra. Và chúng ta biết điều gì đó sắp sửa xảy ra. Và nên nhớ, sự Tái lâm của Chúa sẽ là một sự đem đi thành linh, bí mật. Ngài sẽ đến và cất lấy Nàng đi như kẻ trộm trong ban đêm. Và để nghĩ rằng nếu người nào đó, đột nhiên, có những thành viên trong gia đình chúng ta được đem đi, còn bạn bị để lại phía sau! Điều đó sẽ đưa chúng ta vào sự liêu lĩnh, hầu cho, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ không bị để lại đằng sau. “Nếu có điều gì con không muốn...Đừng, đừng để con ở lại, Chúa ôi.”

56 Cách đây vài ngày tôi đã nghe Mel Johnson hát bài đó:

Xin nhớ tôi khi nước mắt đang rơi, vâng,
Xin nhớ tôi khi bạn bè vắng tanh;
Và khi tôi vượt qua sông Giô-đanh này,
Khi Ngài đang gọi tên, xin nhớ đến tôi.

57 Và trên Sách Sự Sống của Chiên Con, tôi muốn tên tôi đã được chép. Tôi muốn Ngài nhớ đến tôi khi đến giờ gọi tên. Và điều đó đưa tôi vào sự liêu lĩnh, đó là, như Phao-lô đã nói, “Sau khi tôi đã giảng dạy Phúc âm mà chính mình sẽ là một—một người bị ném đi, tôi sẽ là một—một người bị bỏ chẳng?” Điều đó có thể xảy ra. Vì thế nó đưa tôi vào giai đoạn liêu lĩnh, sự liêu lĩnh, để nghĩ về, sau tất cả những năm giảng dạy này, tôi sẽ—có thể tôi...đến một chỗ tôi có thể đánh mất Ngài chẳng? Bước kế tiếp là gì? Tôi phải làm gì tiếp theo? Và nó đẩy tôi vào trong một giai đoạn căng thẳng. Và tôi có thể làm gì? Nó đưa tôi lên núi và xuống những thung lũng. Và thật là khó, bởi vì, khi tôi ở với dân sự, tôi phải là mọi sự đối với mọi người, hầu cho tôi có thể thu phục một số người cho Đấng Christ, tuy nhiên với Dấu Hiệu ấy luôn luôn ở trước tôi. Hiểu không?

58 Và tôi thấy những sự việc mà sắp xảy đến, và anh em không thể nói cho nhiều người biết. Anh em thấy những điều khác biệt, và anh em bị cấm. Những khải tượng mà họ đòi hỏi, và đôi khi họ sẽ hối tiếc nếu anh em đã nói với họ về những điều đó, và anh em biết tốt hơn để làm điều đó. Và rồi anh em đi quá xa trong những khải tượng cho đến nỗi mọi vật trở nên một sự khải thị, và nó đưa anh em vào một giai đoạn căng thẳng. Anh—anh em nhìn và nói, “Bây giờ tôi đang ở trong một khải tượng không?” Giống như đang ngồi ngay tại đây, “Đây là một khải tượng à? Thật sự tôi đang đứng ở đâu?” Đấy, anh—anh em làm việc quá sức mình, chính anh em làm việc quá nhiều. Và anh em tìm thấy những sự việc về những người mà anh em mong mình không biết. Những người mà ham thích những điều này, để biết những điều này, họ không nhận ra những gì mà loại chức vụ đó trả giá. Anh em không biết những gì đi theo với nó. Rồi nó đẩy vào sự liêu lĩnh, “Lạy Chúa là Chúa Trời, con biết con sẽ phải trả lời.”

⁵⁹ Jack Moore đã nói với tôi lần nọ, “Tôi ghét phải trả lời giống như anh sẽ phải trả lời, vào Ngày Phán xét.” Nói, “Chúa đã đặt những người này vào trong tay anh, và anh sẽ phải tính sổ cho mỗi người trong họ. Anh sẽ trả lời về chức vụ của mình.” Điều đó đã xảy ra cách đây khoảng mười lăm năm, hoặc có lẽ mười tám năm. Và từ đó đến nay, tôi đã ở trong sự liêu lĩnh. Tôi sẽ làm gì?

“Xin để con nói điều gì Ngài nói, Chúa ôi. Xin để con nói với họ Lê thật là gì, hoặc không nói gì cả.” Điều đó đẩy tôi vào sự liêu lĩnh.

⁶⁰ Thế rồi thấy những dấu hiệu này đến, thấy Thánh Linh đem chúng tôi ra đó, và mang đến những Ấn này, và đặt chúng vào như thế. Mang những Thời đại Hội thánh ra và đặt chúng vào, rồi giáng xuống trong một Trụ Lửa to lớn phía sau đó, và—và bày tỏ chính Ngài. Rồi giáng xuống trong điều kế tiếp, trên Bảy Ấn, và bày tỏ nó. Thậm chí đưa nó vào những tờ báo và tạp chí. Rồi đến và chụp hình các thiên sứ của Đức Chúa Trời, bảy thiên sứ với bảy Sứ điệp, và khẳng định điều đó chính xác những gì Kinh Thánh đã nói. Rồi, trong suốt thời gian đó, đến và mang vào những Ấn kia...những dấu hiệu, ánh chớp của thời cuối cùng, và mang nó đến với dân sự và nói cho họ biết nó là gì, và tất cả về nó, và Chúa làm việc ngay ở đó tỏ cho thấy chính Ngài hiện diện. Và rồi, hoàn toàn giống như sáng hôm nay, đến gần và đòi hỏi Dấu Hiệu đó trên mỗi người. Thế thì, anh chị em là dân sự của tôi. Anh chị em là những người tôi yêu mến, những người này ở đây và những người đang nghe băng ghi âm, vân vân. Thế thì bạn sẽ thấy sự liêu lĩnh đặt ở trong tôi là gì.

⁶¹ Sự liêu lĩnh. Dấu hiệu của sự Tái lâm của Ngài sẽ đưa mỗi thành viên của Đấng Christ vào sự liêu lĩnh bây giờ, về linh hồn của chúng ta, về sự thịnh vượng của—của—của chúng ta trong tương lai. Ô, chúng ta sẽ tính tới cái gì nếu chúng ta có được cả thế gian? Chúng ta là gì, chúng ta đang sống để làm gì? Bạn làm việc vì điều gì? Bạn đang ăn để làm gì? Bạn đang đấu tranh cho điều gì? Để sống. Bạn đang sống để làm gì? Để chết. Và bạn không xứng đáng để sống cho đến khi bạn sẵn sàng để chết. Điều đó đúng.

62 Và chúng ta thấy rất nhiều phép lạ chữa lành, nó sẽ đưa chúng ta vào sự liều lĩnh.

63 Nếu cậu bé đó...Tôi đang nhìn Bà Peckinpaugh bây giờ phải không? Đây là Bà Peckinpaugh chứ? Bà là người có cậu con trai ở đây, điều gì đó hay cái gì khác à? Ồ, đây là người đàn bà đang ngồi ngay ở đây tôi đang nói về. Tôi vừa chợt nhìn xuống và thấy bà.

64 Vậy thì nếu Đức Chúa Trời có thể làm thế cho cậu bé ấy, điều đó hẳn là đưa các bạn vào sự liều lĩnh.

65 Một ông từ New Albany, ông ấy có thể ở đây tối nay. Ông ấy là một người bạn với Anh Roberson của tôi. Có một bé trai ở đây. Tôi nghĩ vợ ông đã từng bị ung thư và đã được chữa lành. Và—và giờ đây, cậu bé bị bệnh suyễn quá nặng đến nỗi hình dáng tiêu tụy. Một anh chàng trẻ tuổi, hầu như bị ung thư họng, chính người đó. Hiểu không? Và rồi ông ấy mang cậu bé đến, đúng thế, tôi thấy ông ấy giơ tay lên ở phía sau, phía sau đó, để được cầu nguyện cho sáng nay, các bạn biết đấy.

66 Sự liều lĩnh! Khi người vợ đã gần chết với bệnh ung thư, ông ấy biết rằng Đức Chúa Trời có thể chữa lành cho bà. Và nếu Đức Chúa Trời có thể chữa lành cho người vợ, thì Chúa có thể chữa lành cho cậu con trai. Và điều đó làm cho họ lao vào một tình trạng liều lĩnh. Hiểu không? Bạn phải đến; và khi bạn liều lĩnh, thì Đức Chúa Trời sẽ lắng nghe bạn. Nhưng nếu bạn cứ lười biếng, bạn không để ý đến Ngài làm hay không, ồ, thế thì điều đó khác hẳn. Bạn nói bạn làm, nhưng chính sự liều lĩnh làm điều đó.

67 Tôi tin rằng lý do chúng ta không có sự liều lĩnh là bởi vì chính là sự thiếu vắng tình yêu thương, Đức Chúa Trời, tình yêu thương của Đức Chúa Trời. Tôi nghĩ rằng tình yêu của Đức Chúa Trời gây ra sự liều lĩnh. Nếu Đức Chúa Trời ở trong bạn, Dấu Hiệu ở trong bạn, và bạn thấy tình cảnh của thời đại, và người ta lặn ngụp trong tội lỗi cách họ có, nó sẽ đẩy bạn vào sự liều lĩnh. Tôi tin nó sẽ như vậy.

68 Bây giờ Lời nêu rõ những tình trạng, nếu bạn muốn ghi xuống điều này, trong sách Ga-la-ti 5:6, rằng, “Đức tin hay làm ra bởi sự yêu thương.” Hiểu không? “Đức tin hay làm ra bởi sự yêu

thương.” Và cách duy nhất mà bạn có thể có đức tin, là trước tiên phải có tình yêu thương. Bởi vì, rốt lại, đức tin là động cơ của tình yêu thương. Động cơ, đó là hoàn toàn chính xác đức tin là—là gì. Nó là một động cơ để yêu thương. Vậy thì, bạn, nếu bạn không có tình yêu, bạn không thể có được đức tin. Bạn hiểu không?

⁶⁹ Làm sao bạn có thể tin tưởng vợ của mình nếu bạn không yêu nàng? Đó là trong tình yêu *phileo*. Vậy thì còn tình yêu *agapao*, với Đức Chúa Trời thì thế nào? Làm sao có thể là như thế nếu bạn không yêu Đức Chúa Trời?

Nếu bạn nói bạn yêu vợ mình, và không bao giờ nói với nàng về điều đó, và không bao giờ giải thích và bày tỏ tình yêu với nàng, biểu lộ điều đó với nàng, hôn nàng, ôm chặt nàng, và nói với nàng rằng nàng là người nấu ăn giỏi nhất nước, tất cả những điều mà bạn biết, và nàng xinh đẹp làm sao, và bạn yêu nàng nhiều biết bao; nếu bạn không làm thế, nàng sẽ không bao giờ biết điều đó. Đó là phương cách. Nếu bạn thật sự yêu nàng, bạn biểu lộ nó ra.

⁷⁰ Đó là cách chúng ta làm đối với Đức Chúa Trời. Khi chúng ta yêu Ngài, chúng ta nói với Ngài về điều đó. Chúng ta ngồi xuống và kính yêu Ngài, và thờ phượng Ngài. Và, thấy đó, tình yêu khiến cho chúng ta làm thế.

⁷¹ Bây giờ điều gì xảy ra nếu có điều nào đó phải được làm cho vợ bạn? Ồ, nó sẽ đẩy bạn vào sự liều lĩnh để điều đó được làm. Điều gì sẽ xảy ra nếu có người nào đó nói vợ bạn bị ung thư? Điều gì xảy ra nếu có người nào nói vợ của—của bạn bị lao phổi, và nàng sắp chết? Tuy nhiên, bạn, bạn sẽ—bạn sẽ làm bất cứ điều gì. Đấy, nó sẽ đẩy bạn vào sự liều lĩnh.

⁷² Và điều đó cũng y hệt như vậy. Chúng ta phải có tình yêu trước khi chúng ta có thể có đức tin. Và đức tin...Khi chúng ta có tình yêu chân thật, nó làm gì? Nó đẩy đức tin của chúng ta ra ngoài trên chiến trường cho Đức Chúa Trời. Hiểu không? Tình yêu tin kính chân thật vì Đức Chúa Trời và vì Lời Ngài và vì dân sự của Ngài, sẽ đẩy đức tin ra ngoài đó. Tình yêu thật sự nắm giữ đức tin, và cứ, “Đi nào, chúng ta hãy đi!” Và nó đi ra, bởi vì đó là những gì mà tình yêu thực hiện.

⁷³ Giảng 14:23, Chúa Jêsus phán, “Nếu ai yêu mến Ta, thì sẽ vâng giữ Lời Ta.” Vậy thì bạn không thể vâng giữ Lời Ngài mà không có đức tin vào những gì Ngài đã phán. Vì vậy, bạn thấy, nếu người ấy yêu Đức Chúa Trời, thì người ấy giữ Lời của Đức Chúa Trời. Nếu Ngài phán, “Ta là Chúa đã chữa lành các người,” người ấy tin điều đó. Tình yêu thương khiến anh ta tin điều đó, bởi vì tình yêu thương chi phối tất cả. “Dầu tôi nói được tiếng loài người và các Thiên sứ, nhưng không có tình yêu thương, thì điều đó chẳng ra gì, đấy. Dầu tôi có đức tin đến nỗi dõng được núi, mà không có tình yêu thương, thì điều đó cũng chẳng ra gì.” Tình yêu thương chi phối tất cả, bởi vì Đức Chúa Trời là tình yêu thương, một Đức Chúa Trời của tình yêu thương. Vậy thì, vâng, thưa quý vị! Nếu Chúa Jêsus phán, “Nếu ai yêu mến Ta, người ấy sẽ giữ Lời Ta.”

⁷⁴ Chúng ta biết thật đúng rằng Đức Chúa Trời sẽ đáp ứng một linh hồn liêu lĩnh. Bây giờ, tất cả chúng ta đều biết điều đó. Nhưng thường thường điều gì đó đẩy chúng ta vào trong đó, tới sự tuyệt vọng đó, tới sự liêu lĩnh đó. Phải có điều gì đó làm thế.

⁷⁵ Chúng ta tìm thấy, trong Gia-cơ 5:15, mà Kinh Thánh đã nói điều đó. “Lòng sốt sắng có linh nghiệm,” đó là sự liêu lĩnh, “người công bình lấy lòng sốt sắng cầu nguyện thật có linh nghiệm nhiều. Khi một người công bình, một người tốt, gặp phải sự khổ nhọc,” hay là linh hồn đi từ nơi này đến nơi khác, hay lao khổ mệt nhọc, cũng là sự liêu lĩnh. Tôi—tôi nghĩ “du hành” là một từ hay hơn. Lao khổ mệt nhọc, hay di chuyển từ nơi này đến nơi khác, cũng là từ bạn muốn gọi nó. Nhưng khi một—một—một linh hồn lâm vào trong—trong sự liêu lĩnh, trong sự lao khổ khó nhọc, một lời cầu nguyện sốt sắng có linh nghiệm của một người để có thể bày tỏ Dấu Hiệu, nó làm điều gì đó. Hiểu không?

⁷⁶ Để ý điều mà Kinh Thánh cũng nói ở đây, trong Gia-cơ 16, 5:16, đã nói, nếu... “Hãy xưng tội của chúng ta,” làm cho đúng, sẵn sàng làm điều đó, “hãy xưng tội cùng nhau.” Không có—không có lỗi lầm...Hãy nhờ nhiều người cầu nguyện cho bạn, xưng tội của chúng ta với nhau, và cầu nguyện cho nhau. Đó chính là việc bạn phải làm. Bằng tình yêu thương, tình yêu thương, mà tôi có sự tự tin tôi có thể thú nhận với bạn những sai trái của tôi; và

bạn có thể thú nhận sai trái của bạn với tôi. Và tôi yêu bạn khá nhiều để tôi sẽ cầu nguyện cho bạn, và bạn cầu nguyện cho tôi; và chúng ta sẽ cứ ở lại với nó, với lời cầu nguyện sốt sắng, cho tới khi nó được trả lời. Đó là, đó là sự liêu lĩnh. Đó là những gì chúng ta nên có mọi lúc.

⁷⁷ Chúng ta hãy lấy một số câu Kinh Thánh để làm ví dụ cho điều đó, những gì đã xảy ra, cho người khác, bây giờ, khoảng mười lăm phút, ý Chúa.

⁷⁸ Gia-cốp, ông là một con người, trước hết ông là người hơi... hầu như một chàng trai vô tư. Ông nghĩ trong trí của chính mình rằng ông biết rằng quyền trưởng nam nghĩa là mọi sự đối với ông, và ông không quan tâm ông phải có được nó như thế nào, chỉ vì vậy ông phải có được nó. Và sau khi ông đã có được nó, ông nghĩ mọi sự thì ổn thỏa, bởi vì ông đã có quyền trưởng nam. Ông nghĩ sự đó được giải quyết. Ông đến với anh trai mình khi người đang đói, trở về từ đồng ruộng, từ công việc chăn gia súc và săn nai. Và anh trai của ông, ông—ông ấy cần một nồi canh lớn, nấu với đậu và—và các thứ với nhau. Có lẽ là rất bị cảm dỗ khi một người đàn ông đói, sau khi đi bộ suốt ngày. Và anh trai ông nói, “Anh gần như sắp xỉu đến nơi. Hãy cho anh một ít súp này.”

Và ông đáp, “Được, tôi...nếu anh thề với tôi sẽ để lại quyền trưởng nam cho tôi.” Hiểu không? Ông không quan tâm ông phải làm điều đó thế nào, hoàn toàn ông phải có được nó. Và ông nghĩ, khi ông có quyền trưởng nam, thế là ổn thỏa.

⁷⁹ Hỡi anh em Ngũ Tuần, đó là chỗ anh em đã thất bại! Anh em nghĩ bởi vì mình được sanh bởi Thánh Linh, được sanh ra bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, quyền Thừa kế, điều đó không có gì phải bàn cãi nữa. Nhưng đó chỉ mới khởi đầu điều đó. Anh em nhớ trong sứ điệp về—về *Hãy Nghe Ngài*, cách mà đứa bé đó, sau khi nó được sanh ra trong gia đình, trở nên con trai. Nó phải có quyền thừa kế, nhưng nó phải được chứng minh, đứa trẻ đã được huấn luyện. Và rồi nếu nó không được chứng minh là một—một đứa trẻ vâng lời theo ý của người cha, thì nó phải bị, ồ, nó không có được sự—sự...không phải là người...trở nên người thừa kế. Nó đã không được thừa kế gì cả, tuy nhiên nó vẫn là một

đưa con, nhưng nó không được thừa kế gì cả nếu nó không quan tâm đến công việc của người cha.

⁸⁰ Và vì thế khi Chúa Thánh Linh giáng trên những người Ngũ Tuần và họ bắt đầu khôi phục lại các ân tứ và những công việc đã có trong hội thánh; họ nghĩ, bởi vì họ được sanh bởi Thánh Linh, yên tâm với điều đó. Nhưng, bạn thấy, có một địa vị của một người con. Và sau khi người con này đã chứng minh được mình là con trai thật, thì người đó được tiếp nhận một địa vị công khai, và rồi được thiết lập, và thay đổi áo choàng, và được ngồi ở đó; và rồi có một đặt để địa vị của người con, để người ấy có quyền thừa kế mọi thứ người cha có.

⁸¹ Đức Chúa Trời đã làm y như vậy bởi Con Ngài trên Núi Hóa Hình. Ngài được phủ bóng bằng...hay một đám mây, và được hóa hình, và áo Ngài chiếu sáng như mặt trời, và có một tiếng phán, “Đây là Con Yêu dấu của Ta trong Người đẹp lòng Ta mọi đường.” Môi-se và luật pháp đã thất bại. Và đây là Ngài, “Hãy nghe Người.” Ngài đã được ban địa vị. Bạn hiểu không?

⁸² Bây giờ Gia-cốp nghĩ, bởi vì rằng ông có quyền trưởng nam, là có mọi thứ đã được làm nên.

Những người Ngũ Tuần cũng vậy, và họ bắt đầu tổ chức, một—một ngôi, ba ngôi, và những người tin vào thuyết ba ngôi một thể, và tất cả các loại tổ chức khác, rồi làm nhặng xị lên và lôi kéo người khác, chứng tỏ rằng Dấu Hiệu đã không bày tỏ ra. Ác ý, ghen tị, xung đột, thấy đó, nhưng đó là chỗ đã chứa điều đó.

⁸³ Bây giờ, hãy xem, Gia-cốp đã nghĩ giống vậy. Nhưng một đêm, trong sự sợ hãi, của đời sống riêng ông, sự liều lĩnh đã nắm giữ ông, khi ông nghĩ rằng, “Chỉ vượt qua bên kia sông, anh trai ta đang chờ đợi để giết ta. Anh ấy sẽ giết.” Đây, quyền trưởng nam mà ông đã chiếm được, là điều sẽ gây ra cái chết của ông.

Và đôi khi chính điều mà bạn đã nhận lãnh, như Chúa Thánh Linh, Nó đấy, và được sanh lại bởi Thánh Linh, nếu bạn không cẩn thận, điều giống vậy sẽ định tội bạn lúc cuối cùng. Đúng thế. Chính dòng nước mà đã cứu Nô-ê, đã định tội thế gian. Điều mà—mà bạn sẽ gọi là cuồng tín có thể chính là điều định tội bạn ở cuối con đường.

⁸⁴ Lúc ấy Gia-cốp biết cuộc đời ông đã cùng đường. Ông có một sứ giả đi đến bảo ông rằng anh trai ông, với bốn trăm người có vũ khí, đang đến gặp ông, biết ông ấy thì—ông ấy đang trên đường đi đến. Sự sợ hãi nắm giữ ông. Ông sai đàn ông đi phía trước với bò đực, và gia súc, và chiên để làm một cửa lễ bình an dâng cho Ê-sau. Rồi, sau đó, ông bắt đầu một nhóm khác với hàng đồng đồ đạc. Rồi ông bắt đầu một nhóm khác với hàng đồng hàng hóa khác, thử gặp ông ấy trước, cố gắng làm nguôi sự giận dữ của ông ta. Sau đó ông bèn nghĩ, “Điều đó sẽ không ngăn chặn được anh ấy, bởi vì anh ấy giàu có hơn ta. Anh ấy không cần nó.” Thế rồi ông mang vợ và các con nhỏ của mình, và đưa họ đi qua, để Ê-sau sẽ thấy những bà vợ và các con ông. Và chắc chắn có cả những đứa cháu gái nhỏ và cháu trai, ông ấy sẽ không giết chúng. Rồi, ông, ông vẫn không thể làm điều đó. Đức Chúa Trời biết cách để thắng được một người. Gia-cốp đi qua con lạch. Tại đó ông quì gối xuống.

Bạn biết đấy, ông hầu như là một hạng người hơi vô lương tâm, trước đó. Xin lỗi vì phải dùng sự diễn đạt đó, nhưng hầu như một người hơi... Ông là một Gia-cốp. *Gia-cốp* có nghĩa là “một kẻ lừa gạt,” và đó chính là con người ông. Nhưng có điều gì đó phải xảy đến với ông. Ở đó trong sự liêu lĩnh, ở đó khi cái chết đã nằm trước mặt ông...

⁸⁵ Có thể quí ông bà đang ngồi ở đây tối nay, đó là, sự chết nằm ngay trước mặt quý vị. Và cách duy nhất mà quý vị sẽ có thể đạt được điều mình đang muốn, là đến một cách liêu lĩnh. “Tôi phải có điều đó, tối nay. Tôi phải có nó bây giờ, nếu không tôi xong rồi. Ngày mai thì quá trễ. Tôi phải có điều đó bây giờ!”

Khi bạn cầu nguyện cho phép báp tem bằng Chúa Thánh Linh, Dấu Hiệu, đừng nói, “Ồ, bây giờ con sẽ đi lên và thử. Chúa ôi, con, con là một người hơi mệt mỏi rồi.”Ồ, thật đáng thương, hãy ngồi tại chỗ của mình! Đừng ngay cả—thậm chí đừng thử. Nếu bạn đến, nói, “Tôi sẽ đi qua hàng người cầu nguyện; hãy xúc dầu trên đầu tôi, tôi sẽ xem thử nó có làm tôi dễ chịu chút nào không,” có lẽ tốt hơn bạn nên ngồi ở chỗ đó. Cho đến khi bạn đạt được địa vị đó, cho đến khi cả hội thánh đến được một chỗ, mà nó ở giữa cái chết và sự sống, bạn phải có Nó bây giờ hay là bị

hư mất, thì Đức Chúa Trời sẽ hành động. Sự liều lĩnh khiến Đức Chúa Trời phải xuất hiện.

⁸⁶ Gia-cốp đã khóc như chưa bao giờ khóc trước đó. Ông đã kêu gào một cách liều lĩnh cho đến khi ông nắm giữ được Đức Chúa Trời. Và khi ông làm thế, ông đã vật lộn; không phải trong mười lăm phút. Ông vật lộn để giữ Ngài, trong linh hồn ông, suốt đêm trường; và mặc dầu vậy ông biết ông đã không có ơn phước đó, và ông có thể giữ chặt cho đến khi ơn phước đến. Ông đã vật lộn một cách liều lĩnh bất chấp tất cả cho đến khi phước lành đến. Rồi, và khi ông đã thấy...cho đến khi Đức Chúa Trời xuất hiện. Và rồi, trong sự liều lĩnh tuyệt vọng, “Tôi sẽ không để Ngài đi đâu,” khi ông đã bắt đầu cảm thấy ơn phước ấy đến trên ông.

Nhiều người nói, “Vinh quang thay Đức Chúa Trời, tôi đã có điều đó bây giờ.” Bạn bị lừa rồi đấy. Đúng thế! Người nào đó nói, “Ồ, tôi thật sự cảm thấy rất tốt, Anh Branham à, tôi đã đi xuống đó và cầu nguyện.Ồ, sự rung mình chạy khắp người tôi.” Và điều đó có thể là Đức Chúa Trời. “Tôi thấy một ánh sáng lớn trước mặt tôi.” Điều đó vẫn có thể là Đức Chúa Trời, nhưng đó không phải là những gì tôi đang nói về.

⁸⁷ Kinh Thánh chép, trong Hê-bơ-rơ chương 6, “Mưa xuống trên kẻ công bình cùng kẻ độc ác, như nhau.” Vậy thì, bạn lấy lúa mì, và lấy cỏ dại, rồi đặt chúng vào trong một cánh đồng. Và mưa thật sự rơi xuống cho lúa mì, nhưng mưa cũng rơi trên cỏ dại giống như nó rơi trên lúa mì. Và, mưa, và những cỏ dại cũng thật sung sướng về cơn mưa như lúa mì, và chính là cùng cơn mưa đó. Chính Chúa Thánh Linh có thể giáng trên một người không tin và khiến người đó hành động hoàn toàn chính xác như cách một tín hữu thật hành động. Nhưng bởi bông trái của họ mà họ được nhận biết; đó là những gì tôi đang nói, đó là Dấu Hiệu. Và Đa-...

⁸⁸ Và đúng hơn là, Gia-cốp, trong sự liều lĩnh tuyệt vọng, ông đã nói, “Tôi biết tôi đã cảm thấy Ngài, Ngài hiện ở đây với tôi, nhưng tôi sẽ không để cho Ngài đi đâu.”

Người nào đó thấy điều ấy tốt, sự xúc động ngăn ngủi đầu tiên, họ đứng lên và nhảy lên nhảy xuống, chạy lên lối đi giữa

hàng ghế, nói, “Tôi đã có Nó, tôi đã có Nó, tôi đã có Nó.” Ồ, không. Hừ-m. Không.

Gia-cốp ở lại đó cho đến khi điều gì đó đã xảy ra, mà đã khiến ông bước đi khác hẳn, làm cho ông trở nên một con người khác, bởi vì ông đã ở lại đó cho tới khi điều đó xảy ra. Và ông có thể... Kinh Thánh nói, “Ông đã nắm giữ cho đến khi ông thắng.” Làm sao ông có thể thắng hơn Đức Chúa Trời? Nhưng bạn có thể làm điều đó. Bạn có thể làm điều đó. Một con người có thể thắng hơn Đức Chúa Trời.

⁸⁹ Lần nọ có một người tên Ê-xê-chia, đã được vị tiên tri phán bảo, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, người sẽ chết.” Ê-xê-chia đã quay mặt vào tường, và trong sự liêu lĩnh tuyệt vọng ông đã khóc, “Lạy Chúa, xin hãy nhớ đến tôi. Tôi đã lấy lòng chơn thật trọn lành đi trước mặt Chúa, và tôi cần sống mười lăm năm nữa,” sau khi Đức Chúa Trời đã phán với ông rằng điều gì đó sẽ xảy ra, ông sẽ chết. Và, trong sự liêu lĩnh, ông đã thay đổi chương trình của Đức Chúa Trời. Sự liêu lĩnh, mặc dù, ông đã khóc cay đắng trong sự liêu lĩnh.

⁹⁰ Gia cốp đã ở lại đó cho đến khi ơn phước đến, và thay đổi tên ông từ “kẻ lừa gạt” thành “một hoàng tử của Đức Chúa Trời.” Thậm chí dân tộc được gọi bằng tên ông. Vâng, thưa quý vị! Điều đó là gì? Thành quả là bởi vì ông đã liêu lĩnh về sự việc đó. Và ngày hôm sau khi ông gặp Ê-sau, ông không cần người cận vệ nào. Ông đã bước ngay đến và gặp ông ấy. Hiểu không? Tại sao? Ông đã ở trong sự liêu lĩnh cho đến khi ông đã có sự đảm bảo.

Và bạn phải liêu lĩnh cho đến khi bạn có sự đảm bảo. Nếu bạn không có, thậm chí đừng đến để được cầu nguyện cho. Thậm chí đừng đi đến bàn thờ. Hãy chờ đợi cho đến khi ở giữa sự sống và cái chết, đến với bạn, rồi điều gì đó sẽ xảy ra. Chắc chắn vậy, sự liêu lĩnh!

⁹¹ Ru-tơ đã liêu lĩnh, lần nọ, khi nàng đứng về phía Na-ô-mi. Nàng sẽ phải đi về với dân tộc của nàng, với tất cả những gì mà nàng đã yêu mến, và tất cả những gì mà nàng—nàng đã thờ phượng, những thần tượng của nàng và dân tộc của nàng, hay là nàng sẽ chia cách với Na-ô-mi? Nàng phải làm gì? Và

nàng đã ở trong sự liều lĩnh, và nàng đã kêu khóc, “Mẹ đi đâu, tôi sẽ đi đó. Mẹ sống nơi nào, tôi sẽ sống nơi đó. Mẹ chết nơi nào, tôi sẽ chết nơi đó. Mẹ được chôn cất nơi nào, tôi sẽ chôn... hay là tôi sẽ được chôn nơi đó. Và Đức Chúa Trời của mẹ sẽ là Đức Chúa Trời của tôi.” Bạn đấy, liều lĩnh! Đức Chúa Trời đã ban phước cho nàng, ban cho nàng một con trai, Ô-bết. Ô-bết sanh Y-sai. Y-sai sanh ra, qua Y-sai, đến Chúa Jêsus. Bởi vì, sự liều lĩnh!

⁹² Giống như cô gái điếm tầm thường, Ra-háp, nàng đã liều lĩnh. Nàng biết rằng sự chết đặt trước mặt nàng. Nàng ở dưới sự phán xét. Và nàng phải liều lĩnh, nói, “Tôi sẽ che giấu thám tử các ông. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì. Chỉ duy nhất, hãy chỉ Đức Chúa Trời của các ông mà thôi, sẽ để cho cả nhà tôi được sống.” Bạn đấy.

Người ấy đáp, “Ta sẽ...Nếu nàng làm theo dấu hiệu này, thì điều đó sẽ được.”

⁹³ Ê-li-ê-se đã liều lĩnh khi trách nhiệm được đặt trên ông để đi tìm một nàng dâu cho Y-sác. Ê-li-ê-se người Đa-mách là một con người vĩ đại. Ông được hưởng ân huệ bởi Áp-ra-ham, và ông được Áp-ra-ham tin cậy giao cho việc đi tìm một nàng dâu, một loại nàng dâu xứng đáng, cho con trai người, là Y-sác. Qua người đó sẽ sanh ra Đấng Christ.

⁹⁴ Bấy giờ, Ê-li-ê-se, là một người thuộc linh, biết điều đó có ý nghĩa gì. Loại phụ nữ xứng đáng phải là người—người vợ của người đó. Và ông sẽ chọn như thế nào? Trong giờ phút tuyệt vọng, khi ông đến thành phố, ông đã cầu nguyện và nói, “Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời!” Đó là sự việc. Khi bạn trở nên tuyệt vọng, hãy đi cầu nguyện. “Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời, xin cho người con gái nào đầu tiên trong thành đi ra và xách nước cho lạc đà uống, và cũng cho tôi uống nữa, là chính người đó.” Ông đã cầu nguyện trong giờ phút tuyệt vọng liều lĩnh của mình.

⁹⁵ Rê-bê-ca, thiếu nữ xinh đẹp, đến, xách nước cho lạc đà uống. Và rồi ông nói, “Xin đừng làm chậm trễ công việc tôi.” Nàng phải đi đến quyết định nàng sẽ đi hay không. Nàng là một hình bóng về Nàng Dâu. Nàng sẽ—nàng sẽ đi và lấy một người đàn ông mà nàng chưa hề nhìn thấy không? Vậy thì, đó là một điều quan

trọng. Chưa bao giờ thấy chàng, tuy nhiên nàng chỉ nghe nói qua người đầy tớ của chàng.

96 Đó là một hình bóng về Nàng Dâu. Bạn chưa bao giờ thấy Đấng Christ. Nhưng bạn nghe, bởi những đầy tớ của Ngài, mà biết Ngài là ai. Bạn bán hết mọi thứ, rời bỏ nhà mình, cùng mọi thứ khác, để đi tìm Ngài. Bây giờ để ý, và nàng đã đi đến quyết định, một hình bóng về Nàng Dâu, rời bỏ gia đình giáo phái của nàng, đấy, để đi.

97 Giô-na, đã bị ném qua mạn tàu trong lúc bão tố, xuống đáy biển, vào trong bụng cá voi. Tất cả những hi vọng về sự sống sót đều tiêu tan. Nhưng chợt trong trí ông nhớ đến vua Sa-lô-môn, trong khi dâng đèn thờ, đã nói, “Lạy Chúa, nếu dân sự gặp rắc rối lo buồn ở bất cứ nơi đâu, mà họ hướng về đền thờ này và cầu nguyện, thì xin đủ nghe.” Và bị lật ngửa trong bụng cá voi, ông xoay trở sao đó để có một chỗ quì gối cầu nguyện, tôi hình dung, đã khiến cá voi nôn mửa trên khắp người ông.

Tại đó ông đã cầu nguyện trong sự liêu lĩnh. Và trong đó, liêu lĩnh; chỉ có một ít hơi ô-xy để thở là tất cả những gì ông có trong bụng cá voi. Và trong vài hơi mà ông đang hít thở đó, có lẽ ông không biết làm cách nào, và thưa, “Lạy Chúa, tôi tin rằng tôi đang nhìn lên đền thánh của Ngài.” Và với chỉ còn vài hơi thở nữa là chết, trong sự liêu lĩnh, đã cầu nguyện, trong những tình cảnh đó. Không bao giờ làm trước đó, nhưng ông đã liêu lĩnh. Ông đã cầu nguyện, và Đức Chúa Trời giữ ông còn sống trong ba ngày đêm, rồi giải cứu ông đến nơi ấy để phân phát sứ điệp của mình. Sự liêu lĩnh!

98 An-ne, một phụ nữ son sẻ trong Kinh Thánh, bà muốn có một đứa con trai, và bà đã phải kiêng ăn vì điều đó. Và bà đã kiêng ăn và cầu nguyện cho đến ngay cả thầy tế lễ ở đền thờ nghĩ rằng bà say rượu. Bà đã ở trong sự liêu lĩnh như vậy! Với những phụ nữ còn lại đang quan sát người khác đội cái mũ có dải dây loại gì dưới cằm che khuất khuôn mặt; và bạn biết nó đi với nhau như thế nào rồi; và người khác chỉ thấy họ mặc loại quần áo gì, và nói chuyện với nhau về những việc đang xảy ra ở nông trại. Nhưng An-ne thì không; bà bước thẳng qua cả đám đông và đi

đến bàn thờ. Bà đang kiêng ăn. Bà muốn sự sỉ nhục của mình được cất đi.

Thật là sự khác hẳn về điều đó ngày nay. Nó hầu như là một sự sỉ nhục để có một đứa con. Lúc đó thì thật là—thật là một sự sỉ nhục khi không có con.

Và bà đã quì gối. Và bà không bao giờ để ý đến chức vị cao trong đền thờ. Bà không bao giờ để ý đến thầy tế lễ có phẩm trật khi ông bước ra. Bà ở trong tình trạng đau buồn như vậy cho đến nỗi nước mắt lăn dài trên má, và bà kêu khóc, trong sự liêu lĩnh, “Ôi lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin ban cho con một đứa con trai. Xin ban cho con một đứa con trai!”

⁹⁹ Và, để ý, bà đã không ích kỷ. Khi Đức Chúa Trời đã nghe tiếng bà, và đáp lời cầu xin của bà và ban cho bà một đứa con trai, bà đã dâng nó lại cho Chúa. Và bởi vì bà không muốn sống ích kỷ sau khi Đức Chúa Trời đã nhậm lời cầu nguyện của bà, Ngài đã ban cho bà một đấng tiên tri. Ồ, đó là một ơn phước lớn lao ngoài sự trông đợi. Ồ, Ngài thật đầy dẫy chúng, những điều ngoài sự trông đợi nhỏ bé kia mà Ngài đã ban. Không chỉ một con trai, nhưng một đấng tiên tri. Và đã không có một khả tượng nào trong nhiều, nhiều năm, ở Y-sơ-ra-ên. Sa-mu-ên, vị tiên tri đầu tiên, trong nhiều, nhiều năm, bởi vì một người mẹ đã liêu lĩnh; khi bà không thể có con, và bà đã qua thời kỳ sanh nở, có lẽ sáu mươi, bảy mươi tuổi. Và bà đã cầu nguyện với sự liêu lĩnh, bà phải có đứa con này! Điều đó là gì? Đức Chúa Trời đã phán với bà, không nghi ngờ gì.

¹⁰⁰ Bạn không thể bị tuyệt vọng cho đến khi Đức Chúa Trời phán với bạn. Ồ, thưa Hội thánh, hãy sống lại và tự lay động! Hãy dày vò lương tâm bạn, tự thức tỉnh, trong giờ phút này! Chúng ta phải liêu lĩnh, hoặc là hư mất! Có điều gì đó sắp đến từ Chúa! Tôi biết điều đó vì CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Có điều gì đó sắp đến, và tốt hơn chúng ta trở nên liêu lĩnh. Nó ở giữa Sự Sống và cái chết. Nó sẽ đi qua chúng ta mà chúng ta sẽ không thấy nó.

¹⁰¹ Bởi vì bà đã không ích kỷ, nên bà được ban cho một đấng tiên tri.

¹⁰² Người đàn bà Su-nem đã có một bé trai mà vị tiên tri đã nói Lời của Chúa ở trên, mặc dù bà đã già và chồng bà già nua. Họ không có con cái, nhưng bà tử tế với vị—vị tiên tri này. Và bà biết rằng ông là người của Đức Chúa Trời. Bà nhận biết ông là người đáng tôn trọng, một người chân thật. Người đến nhà, chồng bà không có ở đó, và bất kể điều gì nữa. Người là một người thánh. Họ có thể thấy rằng người là một người đáng tôn trọng. Bà đã theo dõi người làm những dấu kỳ và phép lạ. Bà đã nghe người nói những việc mà đã xảy ra. Người là một người thánh, đáng tôn trọng.

Bà nói với chồng bà, “Tôi biết rằng người này mà đã ở lại với chúng ta là một người thánh.” Bà chủ nhà, bà biết rằng ông là một người thánh. Và bà xây một cái nhà nhỏ ở ngoài đó cho ông, để ông không bị bối rối. Ông có thể ghé đến khi ông muốn, và đại loại như vậy. Bà đặt một—một chiếc giường nhỏ ở ngoài đó, và một—và một bình nước, và vân vân, để ông có thể tự rửa ráy và có cái gì đó để uống. Và bà có thể gọi đến một người hầu gái, hay một người nào đó, quản gia, với—với một ít thực phẩm để nuôi ông, rồi ghé vào và chào thăm ngày—ngày ông đến, hay điều gì như thế.

¹⁰³ Và, vì thế, khi Ê-li thấy sự tử tế này được làm đối với ông. Và có lời chép rằng, “Hễ các người đã làm việc đó cho những người rất hèn mọn này của Ta, ấy là đã làm cho chính Ta vậy.” Vì thế bà đã thấy điều đó, người đàn bà đó đang tôn trọng Đức Chúa Trời khi bà tôn trọng vị tiên tri này, vì bà đã thấy Đức Chúa Trời trong vị tiên tri. Và, vì vậy, bà không muốn gì cho điều đó. Trong lòng bà chẳng vì điều gì cả. Bà chỉ làm điều đó bởi vì bà yêu mến Đức Chúa Trời. Bà không làm điều đó để được ban phước. Bà chỉ làm điều đó.

¹⁰⁴ Bây giờ, lúc đó Ê-li nói, “Hãy đi hỏi nàng, có phải nàng muốn ta nói giùm cho với vua chẳng? Ta là một người bạn thân. Hay là, nói với quan tổng binh, ta—ta biết ông ấy thật tốt. Có đặc ân nào đó, điều gì đó ta có thể làm cho nàng, ta muốn cho nàng điều gì đó vì cách nàng đã đối xử tốt với ta. Nàng—nàng đã cung cấp thức ăn cho ta. Nàng cho ta giường để ngủ. Và—và nàng thật tử tế với ta. Vậy thì ta có thể làm gì cho nàng?”

Nàng đáp, “Không, tôi vẫn ở giữa dân sự tôi. Chúng tôi—chúng tôi rất sung túc. Chúng tôi đang sống đầy đủ, và chỉ thế thôi. Chúng tôi không cần gì cả.”

Và Ghê-ha-xi đã nói với người, “Nhưng bà ấy không có đứa con nào.”

¹⁰⁵ Không hơn gì điều Ghê-ha-xi đã thấy, không nghi ngờ gì đấng tiên tri đã thấy một khái tượng, vì ông đã nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Hãy đi nói với nàng, trong thời điểm thích hợp, hay thì giờ thích đáng, một năm nữa, nàng sẽ ẵm một con trai.”

¹⁰⁶ Và đứa con trai được sanh ra. Khi nó được khoảng mười hai tuổi...Thật cặp vợ chồng già đó phải yêu cậu bé này lắm, con trai duy nhất của họ. Và một ngày kia nó ra đồng cắt lúa mì, với cha nó. Phải là khoảng giữa ngày, nó bị say nắng, tôi cho là vậy, bởi vì nó bèn la lên, “Đầu tôi đau.” Nó đau càng lúc càng nặng. Cha nó phải đưa nó ra khỏi cánh đồng, và đó là một tình trạng khẩn cấp ở đó, đến nỗi ông sai một người đầy tớ, và đưa nó về.

¹⁰⁷ Người mẹ giữ nó ngồi trong lòng bà cho đến trưa, rồi nó chết. Để ý, đứa con trai duy nhất của bà, được ban cho bà bởi Chúa, qua lời cầu nguyện và lời hứa của một đấng tiên tri và CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Bà biết có điều gì sai trật ở đâu đó. Điều đó thật sự hẳn không xảy ra. Đức Chúa Trời đã cho bà đứa con trai đó và để bà—bà yêu thương đứa con ấy như thế nào? Tuy nhiên bà chưa hề cầu xin điều đó. Bà quá già để có điều đó. Bàn tay của Chúa phải tuyên bố điều đó. Một người đã nói, đấng tiên tri ấy. Và ở đó đứa bé này ở trong tình trạng này, đã chết, đứa con duy nhất của bà.

Vì thế bà nói với người đầy tớ, “Hãy thắng yên lừa cho ta, và người cỡi, và chớ dừng lại. Nếu có ai cố chặn người lại, người đừng nói một lời nào, và cứ đi thẳng đến Núi Cạt-mên. Lên một cái hang ở đâu đó trên ấy, kéo lại, có một đầy tớ của Đức Chúa Trời Tối Cao; là người đã nói cùng ta, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, ta sẽ có đứa con này. Ta muốn biết tại sao Đức Chúa Trời đã làm điều này.” Vì thế người ấy nói...“Hãy đi thẳng và đừng kiểm tra con lừa đó. Hãy để nó chạy nhanh hết sức trong nó. Hãy để nó chạy cho đến khi người đến nơi đó.” Sự liều lĩnh!

¹⁰⁸ Và tiên tri Ê-li đứng dậy, nhìn, rồi nói, “Kìa người đàn bà Sunem đến đây, và, nàng, có điều gì không ổn với nàng. Đức Chúa Trời đã giấu ta điều đó. Ta không biết điều gì không ổn.” Người nói, “Hãy đi, gặp nàng. Ta phải...Chúng ta hãy nhanh lên. Có điều gì đó không ổn.”

Sự liêu lĩnh bắt đầu nhập vào trên đấng tiên tri, sự liêu lĩnh trên người đàn bà ấy. Đấy, họ đang gặp nhau; một người muốn biết Lời Chúa là gì, còn người kia không biết Lời Chúa là gì. Các bạn đấy. Một người muốn biết, còn người kia không biết điều đó. Người đàn bà muốn biết điều đó, còn đấng tiên tri không biết nó. Ông nói, “Đức Chúa Trời đã giấu ta điều đó. Ta không biết sẽ nói gì với nàng khi nàng đến đây.”

Vì thế bà hầu như ở đó lúc ấy. Ông đưa tay lên, ông nói, “Mọi việc đều bình an với người chẳng? Chồng người bình an chẳng? Đứa trẻ có bình an không?”

¹⁰⁹ Lúc ấy, người đàn bà đã đến cuối cùng của sự liêu lĩnh của mình. Bà đáp, “Mọi sự đều bình an!” Tuyệt vời! “Mọi sự đều bình an!” Sự liêu lĩnh của bà đã hết. Bà đã tìm thấy đầy tớ của Chúa. Nếu ông không có ở đó, bà vẫn còn ở trong sự liêu lĩnh. Nhưng, anh em thấy, ông ở đó. Bà đáp, “Mọi sự đều bình an!”

Ê-li-sê nghĩ, “Ồ, vậy thì điều gì sắp xảy ra?”

¹¹⁰ Vậy bà chạy đến và sắp mình ở chơn người. Điều đó hầu như không bình thường, vì vậy Ghê-ha-xi đến kéo bà lên. Tiên tri nói, “Hãy để mặc nàng, đừng làm thế.” Ê-li nói với người đầy tớ của mình, “Đừng làm thế. Hãy để mặc nàng. Có điều gì đó không ổn. Đức Chúa Trời giấu ta điều đó.” Lúc ấy bà mới bày tỏ với người rằng đứa bé đã chết.

¹¹¹ Bây giờ, đấng tiên tri đã không biết làm điều gì. Ông nói, “Hỡi Ghê-ha-xi, hãy cầm lấy gậy này mà ta đã chống để đi.” Ông biết bất cứ cái gì ông chạm đến đều được phước, bởi vì không phải là ông, chính là Đức Chúa Trời ở trong ông. Ông biết ông là ai. Ông biết rằng ông là một tiên tri. Vì thế ông cầm cây gậy này lên và nói, “Hỡi Ghê-ha-xi, người hãy cầm gậy này, rồi người hãy đi và đặt nó lên trên đứa trẻ. Và nếu ai nói với người, người hãy đi gấp.

Và người chớ chào người nào, và đừng để...Cứ tiếp tục đi, đừng nói với người nào. Hãy đặt nó trên đĩa trẻ.”

¹¹² Nhưng, người đàn bà, đã không kết thúc sự liều lĩnh của mình. Điều đó đã không làm thỏa mãn lý do bà đến. Bà nói, “Tôi chỉ Chúa là Đức Chúa Trời hằng sống mà thôi, tôi sẽ—tôi sẽ không rời khỏi ông cho đến khi ông đi làm công vụ của mình với đĩa trẻ.”

¹¹³ Và Ê-li bèn liều lĩnh. Và ở đây ông đã đi, lên đường, ông đi với bà. Và khi họ đến nơi đó, những...tất cả những người ngoài sân, đang kêu la và khóc. Và người đàn bà đã làm một việc thích hợp nhất có thể làm được. Bà mang đĩa trẻ và đặt nằm trên giường nơi Ê-li đã nằm. Điều đó thật tốt giống như cây gậy của ông. Và đĩa trẻ đã không tỉnh dậy, vì thế vật ấy không có tác dụng. Bà muốn biết điều gì khác.

¹¹⁴ Đấng tiên tri bước vào. Bấy giờ ông ở trong sự liều lĩnh. Vậy thì ông sẽ làm gì? Và chúng ta thấy trong Kinh Thánh rằng ông đã đi qua đi lại trong phòng, liều lĩnh. “Con không biết làm điều gì khác, Chúa ôi. Con đây này. Ngài đã bảo con nói điều đó với người đàn bà ấy, và CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Và thật chính xác như cách con đã nói với bà, vì Ngài đã phán với con. Bây giờ, bà đang gặp hoạn nạn, mà con không biết làm gì cả. Một đĩa trẻ đang nằm chết ở đó. Con có thể làm gì, Chúa ôi?”

¹¹⁵ Không nghi ngờ gì Chúa Thánh Linh đã phán, “Nếu Đức Chúa Trời ở trong người, thế thì người hãy nằm áp trên mình đĩa bé.” Trước hết anh em biết, ông đã ngừng lại, chạy đến và đặt tay ông trên tay nó, mũi ông trên mũi nó, môi ông trên môi nó. Và khi ông nằm chính mình trên nó, đĩa bé đã nhảy mũi bảy lần. Sự liều lĩnh đã chấm dứt.

Đĩa trẻ sống lại, bởi vì sự liều lĩnh ấy đã đưa người đàn bà đến với vị tiên tri, và sự liều lĩnh đã đưa vị tiên tri đến với đĩa trẻ. Và sự liều lĩnh trong cả hai người đã kéo Đức Chúa Trời hiện diện. Bằng tình yêu thương của Đức Chúa Trời, và tình yêu dân sự của ông, đã mang tình yêu của Đức Chúa Trời giáng xuống, và đẩy đức tin xuất đầu lộ diện trước chiến tuyến, và công tác đã được thực hiện. Sự việc ấy đã kết thúc. A-men! Chính nó đấy. Sự liều lĩnh làm điều đó. Chắc chắn vậy! Bà đã không lìa khỏi.

¹¹⁶ Người mù Ba-ti-mê nghĩ Chúa Jê-sus sẽ đi ngang qua mình, ngồi ở ngoài cổng thành, người ăn xin mù lòa, xin bố thí. Điều trước tiên anh em biết, ông nghe một tiếng ồn; Chúa Jê-sus đang đi ngang qua. Ông hỏi, “Ai đi ngang qua đây?” Người nào đó đã đẩy ông xuống. Ông nói, “Làm ơn, ai đó, ai đang đi qua vậy?”

Một người trong số đó, ồ, có lẽ là một bà môn đồ nhỏ bé tốt bụng, đã nói với ông, nói, “Ông ơi, ông không biết Ai đang đi qua sao?”

“Không. Tôi nghe họ nói, ‘Có cả một nghĩa địa đầy người chết trên đây. Nếu người làm sống lại người chết, hãy đi làm sống lại họ.’ Đó là người báng bổ hay là người nào đó?”

“Không. Ông đã từng nghe nói về Đấng Tiên Tri xứ Ga-li-lê đó, Tiên Tri trẻ tuổi đó gọi là Jê-sus người Na-xa-rét không?”

“Không.”

“Ồ, ông biết đấy, trong Kinh Thánh trong cuộn giấy da của chúng ta nói rằng Con vua Đa-vít sẽ được đẩy lên ngôi trên ngai. Đó là Ngài.”

“Đó là Ngài sao? Đó là Ngài, và Ngài đang đi ngang qua ư?”

Sự liễu lĩnh khiến cho ông la lên, “Ôi lạy Chúa Jê-sus, Ngài là Con vua Đa-vít, xin thương xót tôi cùng!”

Xin đừng qua khỏi con, Ôi Cứu Chúa nhân hiền,
 Nguyện nghe tiếng con kêu cầu van khóc;
 Lúc bao người được Ngài kêu gọi mừng vui,
 Mong Ngài nhớ đến con.

“Ôi Chúa Jê-sus!”

Một người trong số họ nói, “Im đi! Người làm ồn quá.”

¹¹⁷ Nhưng ông đã liễu lĩnh. Nếu Ngài đi qua, ông có thể không bao giờ còn cơ hội khác. Chúng ta có thể cũng không; đây có thể là đêm cuối cùng. Sự liễu lĩnh! Ông la lên, “Ôi Chúa Jê-sus!” Cho dù ai đó đã nói ông im đi, ông cứ la như vậy, mà còn la lớn hơn nữa. Khi người ta bảo ông ngậm miệng, điều đó càng khiến ông la to hơn. Ông đã liễu lĩnh. Không ai có thể ngăn cản ông được. “Ngài là Con vua Đa-vít, xin thương xót tôi cùng!” Và ông đã la lớn trong sự liễu lĩnh.

¹¹⁸ Và Con Đức Chúa Trời, với tội lỗi của cả thế gian chất trên vai Ngài, đi đến thành Giê-ru-sa-lem để làm của lễ được dâng lên, ngay lúc đó, để làm một của lễ cho thế gian, đã ngừng lại trên đường của Ngài. Sự liều lĩnh, một tiếng kêu đầy liều lĩnh, đã làm Con Đức Chúa Trời ngừng lại. Ngài phán, “Người muốn Ta làm chi cho người?” Ồ!

Người thưa, “Lạy Chúa, xin cho mắt tôi được sáng.”

Chúa phán, “Hãy đi, đức tin người cứu người.”

Thế là đủ. Sự liều lĩnh! Khi sự liều lĩnh là để nhận được điều gì đó, sự va chạm nhẹ nhất, cũng làm cho đức tin chộp lấy nó. Hiểu không? Ông ta đã không nói, “Vậy thì chờ một chút, chờ một chút, giữ ở đó chỉ một chút, để tôi xem thử bây giờ tôi có thể thấy không. Tôi chưa bao giờ thấy bàn tay tôi, trong nhiều năm. Hãy để tôi xem tôi có thể nhìn thấy nó không. Tôi không thấy gì cả.” Khi Chúa Jê-sus phán, “Đức tin người đã cứu người,” thế là đủ rồi. Đó là hết thấy những gì ông ấy muốn.

¹¹⁹ Sự liều lĩnh đòi hỏi một đối tượng, và khi đối tượng, cho dù yếu ớt đến đâu, nó được chấp nhận, nó đã tin ngay lúc ấy, vì đức tin nắm bắt khi sự liều lĩnh đang húc vào nó. Hiểu không? Tình yêu thương trong đó hòa lẫn với nó và mang nó đến với nó. Sự liều lĩnh làm điều đó.

Người mù Ba-ti-mê nắm bắt khái tượng nhanh chóng.

¹²⁰ Phi-e-rơ, bị thúc đẩy hết sức, một đêm nọ trên biển, khi ông lâm vào sự liều lĩnh. Và ông bèn kêu lên, “Có điều gì đó sai. Tôi thấy một hồn ma, đang bước đến với tôi!” Thuyền hầu như gần chìm. Ông nói, “Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt biển mà đến cùng Chúa.” Và ông ở trên thuyền bước xuống và bắt đầu đi; rồi ông hoảng sợ khi bắt đầu, và ông sắp chìm xuống nước, và sự liều lĩnh...Mặc dù một lỗi lầm, trong việc cố gắng đi theo mạng lịnh của Chúa,...Tôi hi vọng hội thánh hiểu được điều đó. Con người ấy đang làm những gì Đức Chúa Trời bảo ông làm.

¹²¹ Bây giờ, thưa anh em Cơ-đốc nhân tối nay, anh em trong sự thi hành nhiệm vụ, cố gắng theo sự hướng dẫn của Chúa Thánh Linh; và một bệnh ung thư vồ lấy anh em, hay một—một cái chết

giật lấy anh em, bệnh ung thư, bệnh lao, bất cứ là thứ gì. Trong khi thi hành chức vụ, anh em có quyền làm như Phi-e-rơ đã làm.

“Chúa ơi, xin cứu tôi, nếu không tôi sẽ chết.” Trong sự liêu lĩnh ông đã kêu la, và một bàn tay đã giơ ra và kéo ông lên. Anh em cũng giống như vậy. Nhưng ông đã kêu la, “Xin cứu tôi, Chúa ôi!”

Nghे tiếng tuyệt vọng tôi khóc than,
Ngài vực tôi lên khỏi nước sâu, tôi hiện thái an.
Hiểu không?

122 Chính là điều đó, khi bạn kêu la!

123 Có lẽ người đàn bà này, người mẹ, bất kể đó là điều gì với bà, đưa con trai bé bỏng, hay cháu nội của bà, hoặc cháu trai, bất cứ nó là gì, đã kêu la trong sự liêu lĩnh. Đức Chúa Trời đã nghe.

124 Thế thì chúng ta thấy rằng, trong khi đang chìm xuống, Đức Chúa Trời đã nghe tiếng ông. Trong khi thi hành nhiệm vụ, ông đã bắt đầu bị chìm xuống. Ông đã thất bại. Cho dù nếu bạn có thất bại, điều đó không có gì liên quan với nó. Tất cả chúng ta đều thất bại. Chúng ta là sự thất bại, ngay từ đầu. Nhưng chúng ta có một Đấng đang đứng bây giờ với bàn tay mạnh mẽ, Đấng mà có thể nắm lấy chúng ta và đưa chúng ta lên khỏi nước.

125 Nếu bạn đã phạm một lỗi lầm, bà nào đó đã phạm sai lầm, ông nào đó đã phạm sai lầm, chàng trai hay cô gái nào đó đã phạm lỗi; đừng chìm xuống. Hãy thét lên, trong sự liêu lĩnh, “Lạy Chúa, xin cứu con, nếu không con sẽ chết!” Trở nên liêu lĩnh về điều đó. Đức Chúa Trời sẽ nghe bạn. Ngài luôn luôn nghe một linh hồn liêu lĩnh. Đó là những gì tôi đang cố gắng nói với bạn.

126 Chúa Jêsus yêu dấu của chúng ta, chính Ngài, trong chiến trường vĩ đại nhất của thế gian, Ghết-sê-ma-nê, Ngài đã kêu la, trong sự liêu lĩnh. Ngài nên gánh lấy tội lỗi của thế gian, hay là Ngài sẽ cứ ở lại trên đất với những môn đồ yêu dấu của Ngài, làm những gì Ngài muốn làm? Nhưng hãy xem sự khiêm nhường của Ngài như Ngài đã tự hạ Mình, “Không phải ý Con nhưng ý Cha được nên,” Ngài đã tự hạ mình đối với Lời, Lời được hứa của Đức Chúa Trời trên Trời.

Để ý, thế rồi, Ngài đi xa hơn một chút. Và nếu Ngài đã đi xa hơn một chút, huống chi chúng ta nên đi xa hơn một chút là đường nào. Hiểu không? Và để ý, Kinh Thánh nói ở đây, trong Lu-ca, rằng Ngài cầu nguyện thiết tha. Hỡi anh, chị em, nếu Chúa Jêsus phải cầu nguyện thiết tha, huống chi chúng ta càng phải có sự cầu nguyện tha thiết hơn chừng nào. Nếu Đấng Christ, Đức Chúa Trời của Thiên đàng, đã trở nên xác thịt, đã phải cầu nguyện thiết tha, thế thì huống chi chúng ta, những tội nhân được cứu bởi ân điển, càng phải cầu nguyện khẩn thiết hơn chừng nào! Nếu—nếu sự phán quyết đã đưa Con của Đức Chúa Trời vào trong sự liêu lĩnh, thì sự phán quyết cho bạn và tôi sẽ là gì? Chúng ta phải kêu khóc một cách liêu lĩnh.

¹²⁷ Đức Chúa Trời, trong những ngày sau rốt này, bày tỏ chính Ngài như vậy với chúng ta, bằng những dấu hiệu và quyền năng lớn của Ngài, sẽ làm cho chúng ta liêu lĩnh. Đúng thế. Và ý Ngài để chữa lành và cứu vớt chúng ta, thì chúng ta nên đưa tất cả vào trong sự liêu lĩnh để đến với Vàng Đá chữa lành đó. Đúng thế.

¹²⁸ Nhìn xem, nếu như Florence Nightingale...Chắt gái của Florence Nightingale quá cố người mà đã thành lập Hội Chữ Thập Đỏ. Các bạn đã thấy bức chân dung của bà trong một quyển sách, cân nặng khoảng ba mươi cân. Bệnh ung thư đã giết chết bà lần mòn. Tại Luân-đôn, Anh quốc; họ đã mang bà từ Phi châu, đến Luân-đôn, Anh quốc. Và tại đó trong sự liêu lĩnh...Anh Bosworth đã viết thư trả lời và bảo bà, nói, “Chúng tôi không thể đến châu Phi.”

¹²⁹ Bà đã viết thư trả lời, có y tá để viết và nói, “Tôi không thể di chuyển được. Tôi không thể làm điều đó.”

Đã cho xem bức ảnh. Các bạn đã thấy bức ảnh. Chúng tôi chỉ phải đặt một mảnh giấy nhỏ trên nó. Nó chỉ có một dây nhỏ buộc chung quanh. Tôi nghĩ có lẽ ai đó, đưa nó vào trong sách, có thể chỉ trích bởi vì bà đã...thân thể bà bị phơi trần như vậy ở đó, đến mức mà...và chúng tôi đặt một vật nhỏ ngang qua bà ở đây. Bà đã chỉ có một—một miếng vải nhỏ, khăn tắm đặt ngang qua, ngang qua hông. Nhưng phía trên, không có gì cả. Và ngay cả... Nhưng chúng tôi nghĩ chúng tôi đã đặt một mảnh giấy báo nhỏ trên đó và bức hình...chụp hình đó. Giữ cho người ta không có

loại ý nghĩ không đúng trong tâm trí của họ, để họ sẽ không phê bình tôi đưa bức ảnh đó lên báo.

¹³⁰ Và rồi khi bác sĩ nói rằng bà không thể di chuyển được, và bà biết tôi sắp thăm viếng Anh quốc, và bà đã bảo họ đặt bà lên trên một cái cang, và đưa bà lên máy bay, và mang bà sang Luân-đôn, Anh quốc, và gởi một người canh giữ đi ra đến máy bay trước khi máy bay đáp xuống Cung điện Buckingham, gởi một người canh giữ ra đó để đến cầu nguyện cho bà. Và bà đã ở trong tình trạng sắp chết đến mức mà thậm chí bà không thể nói với tôi. Họ phải nhắc tay bà lên để đặt nó vào tay tôi.

¹³¹ Anh em biết Luân-đôn như thế nào rồi, một số anh em đi lính đã ở đó. Trời luôn luôn đầy sương mù. Và tôi đã quì xuống đó bên cạnh một cửa sổ, và bà...

Những giọt nước mắt chảy ra. Bà ấy muốn...Tôi không biết cách nào mà bà thậm chí có đủ hơi ầm để những giọt nước mắt chảy ra. Nó thật sự chỉ là những cái xương, da bao phủ chúng; và đôi chân của bà—của bà ấy lên ở cái hông đây thì không hơn khoảng, tôi thấy giống như, giống như khoảng hai in-sơ ngang qua, hay ba in-sơ. Những tĩnh mạch của bà xẹp xuống. Bà ấy sống bằng cách nào, tôi không biết. Bạn đã thấy bức tranh của bà ấy sau này.

¹³² Tôi đã quì xuống bên cạnh giường. Lúc đó, bà đã liêu lĩnh; dù tôi có đến hay không, họ sẽ mang bà đến, dù sao chẳng nữa. Và tôi đã xuống đó, lòng tôi chảy máu trong tôi, về đức tin của một tạo vật đáng thương, nhỏ bé, sắp chết đó, và tôi đã cầu nguyện với tất cả tấm lòng mà tôi có. Và trong lúc tôi bắt đầu cầu nguyện, một con chim cu gáy bay đến, trên cửa sổ, đi tới đi lui, kêu gù gù. Tôi nghĩ đó là con vật nuôi kiếng. Tôi đã không ở nước Anh ngoài khoảng một giờ, chỉ từ sân bay đến đó. Và tôi nghĩ đó là con vật nuôi kiếng. Rồi khi tôi đứng dậy, và nói, “A-men,” nó liền bay đi.

Và tôi giật mình hỏi các anh em, họ đã nghe con chim bồ câu đó không. Và họ đang nói về nó, và khi đó tôi bèn hỏi, “Anh em thấy, chim câu đó có nghĩa gì...” Điều đó có nghĩa, “CHÚA PHÁN NHƯ VẦY, người sẽ sống và không chết.”

Và bà ấy đang sống ngày nay. Tại sao? Sự liều lĩnh. Sự liều lĩnh đưa người phụ nữ ấy đến chỗ tuyên bố quan điểm của mình, sống hay là chết. Sự liều lĩnh đã sắp đặt điều đó để bà phải đến đây cùng lúc với tôi. Và một dấu hiệu từ Đức Chúa Trời, Ngài đã sai con chim bồ câu đến, để ban cho CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Liều lĩnh!

¹³³ Khi người chị, Hattie Waldrop lớn tuổi ở Phoenix, Arizona, chị đang đến bên lề đường, trong buổi nhóm đầu tiên của tôi. Bác sĩ thực tập và chồng chị đã mang chị đến; bệnh ung thư tim. Chị đã bày tỏ quan điểm của mình, khi cố gắng để đến đó với buổi nhóm, nhưng sức khỏe chị quá yếu chị đã...không thể thở được nữa, máu đang giảm dần trong trái tim bị bệnh ung thư phá hủy của chị. Bây giờ, ung thư tim! Đó là cách đây khoảng mười tám, mười chín năm, có lẽ là hai mươi năm, khi đó là năm 1947.

¹³⁴ Lúc đó, chị nói với chồng mình và bác sĩ thực tập, “Nếu dấu cho tôi có chết trong hàng người này, cũng hãy mang tôi lên đó.” Sự liều lĩnh. Chị đã hôn mê. Tôi không nghĩ rằng chị đã chết; chị đã tuyên bố chị là thế. Bây giờ, chị có thể đã sống. Chị có thể nghe bằng này, anh em biết đấy. Bây giờ tôi—tôi—tôi...Chị ấy, chị đã tuyên bố mình chết; tôi không biết. Họ đã bảo với tôi, “Có một phụ nữ đã chết đến trong hàng người xin cầu nguyện.” Và khi người phụ nữ đó đến gần, chị không có sự sống. Và khi người ta mang chị lên đó, Lời của Chúa đã đến; và tôi đi đến đặt tay trên chị, và chị đã sống lại và về nhà, đi bộ. Điều này đã xảy ra, tôi đã nói, một cách chắc chắn, cách đây mười tám năm, và chị ấy đã thật sự khỏe mạnh và vui vẻ...Chị sẽ ở Tucson để gặp tôi khi tôi xuống đó. Sự liều lĩnh, “Dù tôi chết trên đường, vẫn cứ, mang tôi xuống nơi đó. Ngài đã chữa lành những người khác, Ngài sẽ chữa lành cho tôi.” Ý chí!

¹³⁵ Hãy để cho lòng chúng ta đầy dẫy tình yêu thương trong thời đại này, và sốt sắng, và trong sự liều lĩnh. Kẻo sau một lúc có thể là quá trễ.

¹³⁶ Lần nọ Giai-ru có con gái nhỏ sắp chết. Ông là một người có đức tin nửa vời. Ông tin Chúa Jêsus, nhưng ông sợ phải xưng nhận điều đó, bởi vì người ta sẽ đuổi ông ra khỏi nhà hội. Nhưng một buổi sáng bác sĩ đến, và nói, “Con gái ông sắp chết bây giờ.”

Sự liêu lĩnh ập đến. Ông không thể có đủ khả năng, vì địa vị của ông, để theo Chúa Jêsus người Na-xa-rét, ông sẽ mất địa vị như một thầy tế lễ.

Nhưng tôi nói với các bạn, khi sự cấp thiết đến, nó đã đẩy ông vào sự liêu lĩnh. Tôi có thể thấy ông đang tìm kiếm áo choàng và cái mũ của nhà thuyết giáo quen thuộc của mình, và mặc vội nó vào. Tại đây ông đi qua đám đông, chen lấn chung quanh; nơi mà một người đàn bà vừa rờ vạt áo Ngài, đại loại như thế, và hết thảy họ đều đang la lớn. Nhưng ông đi vào và thưa, “Lạy Thầy, con gái nhỏ tôi đau nặng sắp chết. Thưa Thầy, Thầy ơi, con gái nhỏ của tôi đang nằm sắp chết, và nếu Thầy chỉ đến đặt tay Thầy trên nó, nó sẽ sống.” Ô, chao ôi! Sự liêu lĩnh khiến bạn nói ra những sự việc đôi khi, khiến bạn làm các sự việc. Nó đưa bạn đến tình huống phải hành động. Con gái ông đã được cứu bằng sự liêu lĩnh.

¹³⁷ Chúng ta hãy liêu lĩnh, như người đàn bà tầm thường bị băng huyết. Kinh Thánh chép bà đã dùng hết tiền, với những thầy thuốc, và tuy nhiên họ không thể giúp được bà. Bà đã bắt đầu thời kỳ mãn kinh, chảy máu, và bệnh băng huyết, và nó không ngừng được. Họ có thể đã bán cả nông trại, bày lừa, ngựa, và bất cứ thứ gì khác; và không điều gì có thể giúp được cho bà. Và các thầy tế lễ của họ đã bảo bà không bao giờ được đi dạo quanh như thế. Nhưng một buổi sáng bà nhìn xuống. Bà sống trên một bờ sông, phía trên đó là nông trại của bà, và bà thấy một đám đông người đang vây quanh một Người ở dưới đó, và họ hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Đáp, “Đó là Jêsus người Na-xa-rét.” Sự liêu lĩnh bắt đầu.

Bà nói, “Tôi là loại người bị khinh chê. Tôi—tôi...Nhưng nếu như tôi có thể chỉ rờ đến viền áo Ngài, thì tôi sẽ được khỏe mạnh.” Và bà bỏ qua mọi sự chỉ trích và mọi thứ khác. Nhưng thế thì bà đến đó, và rờ vào gấu áo Ngài, trong sự liêu lĩnh.

Và khi đó Ngài biết, Ngài đã quay lại và phán, “Ai đã rờ đến Ta?” Và tất cả họ đều chối điều đó. Nhưng Ngài nhìn quanh. Ngài đã sở hữu một sự ban cho vĩ đại của Đức Chúa Trời. Ngài là Đức Chúa Trời; và Ngài tìm thấy người đàn bà tầm thường kia và bảo

bà bệnh bằng huyết của bà đã ngưng. Sự liều lĩnh đã khiến bà làm điều đó.

¹³⁸ Chính sự liều lĩnh đã dẫn—dẫn đưa nữ hoàng phương Nam đến. Bà đã nghe về ân tứ của Đức Chúa Trời đang hành động qua vua Sa-lô-môn. Sự liều lĩnh đã dẫn đưa bà đến với điều đó.

¹³⁹ Một cách liều mạng! Đó là những con người, như bạn, như tôi. Họ không khác gì bạn và tôi. Họ có năm giác quan. Họ ăn, và uống, vân vân, cũng giống như chúng ta, sống rồi chết. Họ là con người.

¹⁴⁰ Nó đã dẫn đưa bà tới sự liều lĩnh như vậy cho đến mức bà tham gia vào vương quốc của bà. Nó đưa bà đến một chỗ mà bà đã không nghĩ về những người Ích-ma-ên cướp bóc trên sa mạc, khi bà ngồi trên lưng lạc đà chín mươi ngày đêm băng qua Sa mạc Sa-ha-ra. Sự liều lĩnh! Bà sẽ đi, dù sao đi nữa. Và khi bà đến đó, chẳng có gì ngăn cản vua Sa-lô-môn ngoài những gì ông nói với bà những điều bà muốn biết. Sự liều lĩnh! Chúa Jêsus phán, “Nàng sẽ đứng dậy trong Ngày Phán xét, với dòng dõi này, và lên án nó, bởi vì có một người vĩ đại hơn vua Sa-lô-môn đã ở đây.” Sự liều lĩnh!

¹⁴¹ Để kết thúc tôi có thể nói điều này. Cách đây không lâu, ở dưới Mê-xi-cô, tôi đã thấy điều gì đó liều lĩnh. Tôi vừa bước đến bục giảng, trong một đấu trường lớn ở đó, và dân chúng đã ở đó từ chín giờ sáng hôm đó, và lúc đó gần mười giờ đêm. Một cụ già bị mù, đêm hôm trước, hoàn toàn bị mù trong gần ba mươi năm, đã nhận được thị lực của mình, và đã đi quanh thành phố ngày hôm đó, làm chứng. Mặc một bộ đồ bằng rơm cũ, nằm đợi có lẽ cách ba mươi, bốn mươi thước, trong tình trạng đó, chỉ có khăn choàng cũ. Có lẽ có bốn mươi, năm mươi ngàn người ở đó. Và những cái mũ và khăn choàng cũ, mà chúng thuộc về họ, tôi đoán họ hẳn phải quyết định điều đó ở giữa họ. Và trời thì đang đổ mưa xuống.

¹⁴² Và họ thả tôi xuống từ một dây thừng, trên một bức tường, và tôi đến trên bục giảng. Mục sư...Người đàn ông đang ngồi ở đây, người ta mang ông ta lên...Ông và con gái từ Michigan đến cách vài phút trước, đã nói về Anh Arment. Chúng ta nhớ anh ấy ở đây. Anh ấy đang đi trên những đường phố của Miền Vinh hiển

tối nay. Anh Arment đã ở đó, và cởi áo khoác của anh, và đứng trong mưa, và đưa nó cho Anh Jack Moore mặc vào, vì Jack đang run cầm cập. Người miền Nam gần như lạnh công trong cơn mưa lạnh đó ở Mê-xi-cô. Và anh ấy đang đứng đó.

¹⁴³ Và Billy Paul đến với tôi, con trai tôi, và nói, “Ba ơi, ba sẽ phải làm điều gì đó. Có một phụ nữ nhỏ bé người Mê-xi-cô ở dưới đó với đứa con đã chết sáng nay. Con không đủ người giữ trật tự để giữ bà ấy khỏi đứng trong hàng.” Nếu đặt tay trên người mù đó ban cho ông thị lực, thì đặt tay trên đứa con đã chết của bà ấy sẽ cho nó sự sống của nó. Bà ấy là người Công giáo. Và, bà, họ không thể giữ bà lại.

Và Anh Espinoza và họ đã nói với bà rằng, “Chúng tôi không còn thể cầu nguyện nữa. Bà sẽ phải chờ đến tối khác.”

¹⁴⁴ Bà ấy nói, “Con tôi đã chết. Nó đã chết từ sáng nay. Tôi phải vào trong đó.” Và bà đến, đầu có thể cầu nguyện hay không. Và người ta đã xếp hàng khoảng ba trăm người chỉ chỗ ngồi ở đó. Và bà ấy đi ngay dưới chân của họ, và nhảy lên trên lưng của họ, và chạy lên với đứa bé đã chết này, và ngã xuống giữa họ. Không thể làm điều gì khác với bà; bà đang cố đến được chỗ đó. Bà ta đã liều lĩnh. Đức Chúa Trời đã phán với lòng bà, rằng, “Đức Chúa Trời có thể ban cho thị lực, có thể ban cho sự sống.” Ồ, chao ôi! Bà đã liều lĩnh. Điều gì đó đang cháy trong bà.

¹⁴⁵ Ồ, hỡi những người đau ốm, nếu các bạn để điều đó cháy trong bạn vài phút, và xem điều gì xảy ra, mà hầu như là một sự liều lĩnh. Đức Chúa Trời có thể chữa lành cho cậu bé này đêm nọ, có thể chữa lành người đàn bà bị ung thư, chữa lành người đàn ông này, và làm điều này, Cô Florence Nightingale, ồ, hàng vạn người! Ngài, mà, chứng cứ không thể bác bỏ được; khiến kẻ chết sống lại, và chữa lành người đau, và mọi điều khác. Nếu Ngài là Đức Chúa Trời, có thể làm điều đó; Ngài là Đức Chúa Trời hôm qua, Ngài là Đức Chúa Trời ngày nay. Hãy liều lĩnh, rồi bạn sẽ nhận được điều gì đó được thực hiện.

¹⁴⁶ Rồi, trong sự liều lĩnh đó, bà cứ xông lên. Tôi đã nói với Anh Jack Moore, tôi nói, “Bà ấy không biết tôi. Bà chưa bao giờ thấy tôi. Bà không biết ai ở trên bục giảng đây. Người đàn bà Công giáo nhỏ bé đó, này, không thể nói một từ tiếng Anh, thế thì làm

sao bà biết đó là ai?” Tôi nói, “Hãy đi xuống, và cầu nguyện cho đứa bé, và điều đó khiến bà an tâm, và bà sẽ tiếp tục như thế.” Nói, “Và điều đó sẽ không gây ra...” Có tiếng gầm không dứt ở dưới đó. Bà ta nhảy lên, và mọi người la lên. Bà ta chạy thẳng qua trên vai của họ, và ngã xuống ở giữa họ. Bà lại chạy được thêm vài bước, và rồi họ đã cố gắng đẩy bà lui; và tại đây bà đến ngay giữa những đôi chân của họ, giữ chặt đứa bé này, đánh ngã những người chỉ chỗ ngồi và mọi thứ khác. Không làm điều gì khác hơn là, bà sẽ đến được trên đó. Bà phải đến ở đó! Không có điều gì quan trọng hơn đó, bà sẽ đi lên chỗ đó. Phải gặp mục sư...

¹⁴⁷ Vậy thì đó chẳng phải giống như câu chuyện người đàn bà Su-nem sao? Chỉ có, điều đó đã không xảy ra cách đây ba ngàn năm trăm năm. Mà điều đó xảy ra cách đây ba, hay bốn năm. Hiếu không?

Chúng có thể xảy ra giống như vậy tối nay. Khi sự liều lĩnh giống như vậy dấy lên, sẽ đẩy tình yêu và đức tin đến chiến trường, để tuyên bố những gì các bạn muốn, bởi vì đó là lời hứa của Đức Chúa Trời rằng các bạn có thể có nó. Điều đó hoàn toàn đúng.

¹⁴⁸ Tôi quay lại; tôi, mục sư, hay nhà truyền bá phúc âm tại chỗ đó. Tôi quay lại. Tôi cảm thấy hối tiếc cho người đàn bà, nhưng không có sự liều lĩnh. Hiếu không? Tôi quay lại và nghĩ, “Ồ, Anh Jack sẽ cầu nguyện cho bà ấy, và thế—thế là ổn.” Tôi quay lại. Tôi nói, “Như tôi đang nói bây giờ, đức tin...”

Và tôi nhìn ra nơi đó, và có một sự hiện thấy. Tôi thấy một đứa bé đang ngồi ở đó, một đứa bé người Mê-xi-cô, có khuôn mặt đen, chưa mọc răng. Nó đang cười với tôi, đang ngồi ngoài đó. Tôi nói, “Chờ một chút. Chờ một chút.” Sự liều lĩnh của bà đã khiến Chúa Thánh Linh thay đổi đề tài của tôi, thay đổi mắt tôi và chỉ cho tôi thấy đứa con của bà đang ngồi ở đó. Điều đó đã khiến Thánh Linh quay lại. Tôi nói, “Chờ một chút. Chờ một chút. Mang đứa bé lên cho tôi.”

Ở đây bà ấy đến với một tấm mền trắng và xanh, ướt đẫm, nhỏ bé, một hình hài nhỏ bé, đã chết khoảng thời gian đó. Bà ngã xuống, với một thánh giá trong tay, hay một chuỗi hạt, nói

câu này “chào Mary.” Tôi nói với bà, “Đưa nó lên, điều đó không cần thiết.”

Và bà bước đến gần nơi tôi đứng, và bà la và kêu lớn, “Padre,” có nghĩa là, “Cha.”

Tôi nói, “Đừng nói thế. Đừng nói thế. Bà tin không?” Và anh ấy nói lại bằng tiếng Tây Ban Nha với bà, bà có tin không.

“Vâng,” bà ấy tin. Anh ấy hỏi lại bà tin như thế nào. Bà nói, “Nếu Đức Chúa Trời có thể khiến cho ông lão đó sáng mắt, thì ông ấy có thể cho đứa con của tôi sự sống.” A-men. Sự liều lĩnh đã đẩy bà đến với điều đó. Không chút gì về vai trò của tôi; tôi chỉ thấy một khả thi.

Tôi nói, “Lạy Chúa Jêsus, con thấy khả tượng về một đứa bé, nó có thể là em bé này.”

Gần như lúc đó nó đá vào bàn chân của nó, khóc, “Oa! Oa! Oa!”

Tôi nói, “Hãy theo bà ấy đến bác sĩ. Lấy giấy chứng nhận đã viết từ bác sĩ, ‘Đứa bé đó đã chết.’” Và nó...bác sĩ đã viết lời báo cáo, “Sự hô hấp của đứa bé, tim nó đã ngừng đập sáng nay, trong phòng mạch của tôi lúc chín giờ, đã chết vì bệnh viêm hai lá phổi.”Ồ, đứa bé vẫn còn sống ở Mê-xi-cô tối nay, theo như tôi biết. Tại sao? Sự liều lĩnh đặt trong lòng một người mẹ nhỏ bé, kêu khóc cho đứa con của bà, mà đã thấy điều Đức Chúa Trời làm...chữa lành cho đôi mắt mù của một người, và biết Ngài có thể làm sống lại đứa bé đã chết.

¹⁴⁹ Sự liều lĩnh! “Khi các người tìm kiếm Ta hết lòng, thì Ta sẽ nghe các người.” Hiểu không?

¹⁵⁰ Vương Quốc! “Chỉ có luật pháp và các đẳng tiên tri cho tới lúc Giảng. Từ đó trở đi, Vương quốc Thiên đàng mới được giảng ra, và người ta hăm ép mà vào Nó.” Bạn đừng chỉ có đứng quanh quần đầu đó rồi nói, “Xin kéo con đứng dậy, Chúa ôi, hãy thúc đẩy con vào.” Bạn hãy gắng sức mà vào Nó. Bạn phải liều lĩnh, giữa Sự sống và cái chết.

¹⁵¹ Ước mong tôi còn thì giờ để kể câu chuyện nữa, mà tôi đang nghĩ đến ngay bây giờ, về một người đàn bà, một cô gái, đã đi

lầm đường, và cách mà cô ấy giở sang trang mới và các sự việc, cho đến nỗi tôi nói, “Chị...”

Chị ấy đứng dậy và nói, “Tôi—tôi tin tôi sẽ ổn thỏa.”

Tôi nói, “Không, không! Ở lại đó.”

Và rồi, việc đầu tiên các bạn biết không, chị bắt đầu cầu nguyện nhỏ một chút, và lập tức chị cầu nguyện càng lúc càng lớn hơn. Sau một lúc chị bèn liều lĩnh, nói, “Ôi Đức Chúa Trời, xin cứu con!”

¹⁵² Hội Cai Rượu không thể chữa trị nó. Không điều gì khác có thể làm điều đó. Nhưng cặp mắt to, đen láy nhìn tôi, và những giọt nước mắt rơi trên má; chị nói, “Điều gì đó đã xảy ra.” Ồ, vâng! Vâng, thưa quý vị! Điều gì đó đã xảy ra. Chị đã liều lĩnh.

¹⁵³ Chúng ta hãy liều lĩnh về điều này; giữa cái chết và Sự sống.

¹⁵⁴ Nếu bạn không thể trở nên liều lĩnh, đừng đến qua đây. Nếu bạn liều lĩnh, hãy đến đây và nhìn xem, bạn—bạn sẽ có được điều đó ngay khi bạn đến đây.

¹⁵⁵ Chúng ta hãy cầu nguyện. Trong sự liều lĩnh hãy nhìn xem Vương quốc của Đức Chúa Trời, Nó sẽ đến trên bạn.

¹⁵⁶ Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, con cầu xin Cha trong Danh Chúa Jêsus, xin thương xót chúng con, Chúa ôi. Và bắt đầu trong chúng con một sự liều lĩnh. Ồ lạy Chúa Đức Chúa Trời, xin thương xót trên chúng con, con cầu nguyện, và xin để dân sự tìm kiếm Ngài tối nay bằng những tấm lòng liều lĩnh. Chúng con biết Ngài hiện diện ở đây, Chúa ôi. Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

¹⁵⁷ Và bây giờ xin cho những người này mà có Dấu Hiệu, mà họ đã vượt qua từ sự chết đến với Sự Sống, họ đã được biến đổi từ đời sống thế gian cũ đến một đời sống mới. Họ có. Huyết đã được bôi; và, Chúa ôi, xin ban cho họ một dấu chỉ Dấu Hiệu. Cầu xin cho họ nắm Dấu Hiệu đó trong tay, những người mà đau ốm đó, nói, “Tôi là một sản phẩm được mua chuộc của Đức Chúa Trời. Tôi ở trong Đấng Christ, và trong Ngài không có sự đau ốm. Tôi ở trong Đấng Christ, và trong Ngài không có tội lỗi. Tôi ở trong Đấng Christ, và trong Ngài không có sự không tin. Tôi không thừa nhận mọi sự mà ma quỷ đã bảo tôi. Tôi lấy Dấu Hiệu của tôi mà

tôi... ‘Ngài đã vì tội lỗi của tôi mà bị vết; Ngài đã vì sự gian ác của tôi mà bị thương; bởi sự sửa phạt Ngài chịu tôi được bình an; và bởi lần roi Ngài tôi được lành bệnh.’ Và giờ đây con nắm chặt Dấu Hiệu, mà Đức Chúa Trời đã công nhận con, mục đích đó, Người, đã mua chuộc bằng Huyết của Chúa Jêsus. Và con nắm Dấu Hiệu của sự chết Ngài trong tay, vì Ngài đã sống lại, và con thuộc về Ngài và Ngài thuộc về con. Con đi với một đức tin quả quyết, rằng từ tối nay trở đi, con tin Đức Chúa Trời, và con sẽ được chữa lành khi con đến đó và đáp ứng những yêu cầu.”

Bởi vì, những Lời cuối cùng từ môi miệng Ngài, là đây, “Nếu họ đặt tay trên người đau, thì người đau sẽ bình phục.” Xin nhậm lời, Chúa ôi. Nguyên xin một sự liều lĩnh bắt đầu, vì con cầu xin nhưn Danh Chúa Jêsus. A-men.

Tôi có thể, tôi muốn, tôi tin chắc;
 Tôi có thể, tôi muốn, tôi tin chắc;
 Tôi có thể, tôi muốn, tôi tin chắc
 Rằng Chúa Jêsus chữa lành tôi bây giờ.

Ồ, tôi có thể, tôi muốn, tôi tin chắc;
 Tôi có thể, tôi muốn, tôi tin chắc;

Chỉ nghĩ rằng, “Tôi quả quyết!”

Tôi có thể, tôi muốn, tôi tin chắc
 Rằng Chúa Jêsus chữa lành tôi bây giờ.

¹⁵⁸ Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] “Tôi quả quyết! Tôi quả quyết, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, rằng tôi sẽ không bao giờ ngừng lại cho đến khi Điều gì đó đập vào tôi. Và tôi sẽ đi lên đó để được đặt tay trên tôi.”

Vậy thì, Đức Chúa Trời không bao giờ làm chúng ta thất vọng. Và tôi tin Danh Y đại tài bây giờ ở gần. Tôi tin Đức Chúa Trời đã viết Lời, tôi tin Đức Chúa Trời đã làm của lễ hi sinh, tôi tin Dấu Hiệu của Đức Chúa Trời tẩy sạch chúng ta khỏi tội lỗi tối nay, Dấu Hiệu, Sự Sống của Riêng Ngài, thì ở đây với chúng ta. “Ta sẽ ở cùng các ngươi, cho đến khi tận thế. Còn ít lâu và thế gian không thấy Ta nữa, tuy nhiên các ngươi sẽ thấy Ta, vì Ta sẽ ở cùng các ngươi, ở ngay trong các ngươi, cho đến tận thế.” Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tôi đang tin

cậy nơi Ngài. Tôi tin rằng Ngài sẽ thực hiện điều đó. Còn các bạn? [“A-men.”]

¹⁵⁹ Vậy thì, ngay khi tôi bắt đầu điều đó, tôi thấy những khải tượng hiện ra, a-men, những khải tượng tuyệt vời của Chúa, nói những điều lớn. A-men! Nếu tôi bắt đầu điều đó, chúng ta sẽ ở đây suốt đêm. Sẽ tin điều đó không? Các bạn tin không? A-men! Tôi tin điều đó với cả tấm lòng.

¹⁶⁰ Người phụ nữ trẻ ngồi ngoài kia từ chỗ Anh Palmer, bà ấy là một khách lạ đối với tôi. Bà đến từ Georgia, và bà đang khổ sở với một bệnh phụ nữ. Nếu bà ấy tin rằng Chúa sẽ làm bà ấy khỏe mạnh, Ngài sẽ làm điều đó. Tôi chưa bao giờ thấy người phụ nữ ấy trong đời, nhưng đó là nan đề của bà ấy.

¹⁶¹ Người phụ nữ trẻ ấy, tôi không biết bà đã từng nghe Sứ điệp này trước đây, hay chưa, nhưng trong khi tôi đang giảng ở đây, tôi đã thấy bà. Bà chỉ tin điều đó và xem thử nó đúng không. A-men. Nếu bà chỉ tin mà thôi! Đúng thế.

¹⁶² Quý bà đang ngồi ngay phía sau đây bị đau lưng, đau thật nặng, tên bà là Bà Wisdom. Nếu bà tin hết lòng, Chúa Jêsus Christ sẽ khiến bà khỏe mạnh. Tôi chưa bao giờ gặp bà ấy trong đời, nhưng bà ấy đang ngồi đó, đau đớn. Bà đang mặc áo đầm màu vàng. Đúng thế không? Được rồi. Chúng ta là những người lạ với nhau phải không? Vâng. Được rồi, thưa ông. Ông đi về nhà, được khỏe mạnh. Chúa Jêsus Christ làm cho ông khỏe mạnh. A-men.

¹⁶³ Người phụ nữ khác vừa nắm bắt điều đó, bệnh đau lưng, đang ngồi ở trên đây. Bà bị đau lưng. Bà có một cậu con trai, và nó bị đau đầu. Ủ-m. Đúng thế. Bà Parker là tên của bà ấy. Bà hãy tin hết lòng, và Chúa Jêsus Christ sẽ chữa lành cho cả hai. A-men! Quý vị là những người lạ với tôi. Điều đó hoàn toàn đúng. A-men! Hãy tin bằng cả tấm lòng.

¹⁶⁴ Ở đây là một người lớn tuổi đang ngồi đằng sau đó đến từ Michigan. Ông đang có bệnh trong lỗ tai.Ồ, ông nghĩ đến những tiếng nói, bệnh tâm linh. Đúng thế không? Ông đang tin rằng—rằng...Ông không biết có phải đó là Đức Chúa Trời, hay điều gì đang nói với ông. Ông nghe những tiếng ồn trong lỗ tai. Tôi là người lạ hoàn toàn với ông. Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên, và đó

là những gì đang xảy ra. Nó sẽ không bao giờ quấy rầy ông nữa, Chúa Jêsus Christ chữa lành cho ông.

Anh chị em tin vào Danh Y đại tài không? [Hội chúng vui mừng và nói, “A-men.”—Bt.]

¹⁶⁵ Tôi muốn nói với ông, nhưng, từ Na-uy, và ông không hiểu; tiếng Na-uy. Ủ-m. Được rồi, hãy nói ông ấy về nhà, hãy tin, thưa chị, nếu chị biết nói điều đó như thế nào. Hãy nói với ông ấy bệnh đau đầu của ông sẽ lìa khỏi ông. Bây giờ, các bạn biết rằng tôi không biết ông ấy. Ông ấy từ Na-uy đến đây, để được cầu nguyện cho. Hãy trở về, một người đàn ông khỏe mạnh. A-men.

¹⁶⁶ Ô! “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi!” Đó là gì? Đó chính là Trụ Lửa. Đó là Chúa Thánh Linh. Đó là Dấu Hiệu ấy, rằng Chúa Jêsus Christ sống. Và khi nhiều người, cách đây đã lâu, thấy Ngài làm những việc ấy, Ngài nhận biết ý tưởng của họ bởi vì Ngài là Lời. “Và Lời sắc hơn gươm hai lưỡi, và đáng xem xét tư tưởng và ý định trong lòng.” A-men.

¹⁶⁷ Tôi đã thấy nước chảy ào ào, và chàng trai trẻ này đến. Anh ấy đã nghe, và đọc một cuốn sách ở đằng kia, và viết, bằng tiếng Na-uy. Anh ấy đã hiểu; ai đó nói với anh. Anh ấy đang bị bệnh, nhưng, nếu anh ấy tin hết lòng, Chúa Jêsus sẽ khiến anh ấy khỏe mạnh. Anh ấy đi một con đường dài đến đây, và một người trẻ tuổi đáng thương, về điều đó, cố gắng sức vào. Và chúng tôi sẽ đặt tay trên anh ấy, trong một phút.

¹⁶⁸ Anh chị em có tin không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] A-men! Tuyệt vời làm sao! Ô, chào ôi! “Danh Y đại tài giờ này ở gần!” Chị, Chị Ungren ở đâu, và chị khác đàn piano đâu rồi? Tôi muốn chị đến đây ngay nhanh lên, nếu chị muốn, và đàn cho chúng ta bài hát, “Danh Y đại tài ấy giờ này ở gần, là Chúa Jêsus đây cảm thông.”

¹⁶⁹ Tôi muốn những người trên ở trên lối đi này ở đây, mà muốn được cầu nguyện cho, xin bước xuống lối đi này ở đây, chỉ một lối đi kế tiếp nhau. Anh Neville, anh làm điều đó nếu anh muốn. Anh Capps hay một trong những người hướng dẫn hát đó ở đâu? Còn Anh Ungren, hay Anh Capps, hay người nào đó, đến đây, sẽ

hát, hướng dẫn cho chúng ta hát bài này nếu anh muốn. Là Anh... Một trong những anh em ấy ở đâu? Được rồi. Được rồi, thưa quý vị, tốt lắm. Được rồi. Mọi người ở trong sự cầu nguyện!

¹⁷⁰ Nên nhớ, sự liều lĩnh! Thấy sự liều lĩnh sẽ làm gì không? Sự liều lĩnh sẽ làm cho các bạn băng qua biển. Sự liều lĩnh sẽ đẩy bạn vào một tình thế khác. Sự liều lĩnh sẽ dẫn đưa bạn đến bất cứ nơi đâu. Một người cha già yêu quý và con gái người, bằng sự liều lĩnh, đã cố đi vào, bước vào, mọi thứ khác, và ngồi xuống dù sao đi nữa; cách đây một lát Chúa Thánh Linh đã giải cứu người ấy ở đây trong buổi nhóm, ngay trước khi tôi đến đây. Ồ!

Ca khúc êm dịu nhất từng được hát,
Jêsus, Danh Y hạnh phước là Jêsus.

Danh Y đại tài giờ này ở gần,
Đầy cảm thông...

Chúa Jêsus ôi, xin nhậm lời, nghe cầu nguyện của đầy tớ Ngài, Chúa ôi. Con cầu xin Ngài sẽ đáp ứng mỗi một người trong những người này và làm cho họ khỏe mạnh, vì sự Vinh hiển Ngài, nhưn Danh Chúa Jêsus.

...tiếng của Jêsus.

Giai điệu êm dịu nhất trong bài hát thiên thần,
Danh êm dịu nhất trên lưỡi hay chết,
Ồ, ca khúc êm dịu nhất từng được hát.

Hãy để những ai là người liều lĩnh ấy bây giờ, mà thật sự biết rằng bạn sẽ được chữa lành...Cứ suy nghĩ, theo như tôi biết, một trăm phần trăm, từ tối Chúa nhật vừa rồi, đã khỏe mạnh tuần này.

Đầy cảm thông...

¹⁷¹ Hãy xem, Ngài đến. Đấy, Ngài đã chữa lành cho các bạn rồi. Ngài mang Lời Ngài đến, Ngài làm cho vững chắc Nó, Ngài bày tỏ sự Hiện diện của Ngài. Không ai có thể làm những điều đó ngoài Đức Chúa Trời. Các bạn biết điều đó. Đó là dấu hiệu của Đấng Mê-si. Và bạn biết tôi không phải là Đấng Mê-si, vì thế chính là Ngài. Bây giờ ở đây Ngài đã chứng minh mọi sự với các bạn.

Vậy thì nên lao mình vào sự liêu lĩnh. Nó phải làm nơi này giật nảy người lên và chạm vào một...Không, thật giống như một—một—một—một que diêm châm vào thùng thuốc nổ. Chắc chắn thế! Và nó nên nổ ra đức tin, và—và tình yêu thương và sự liêu lĩnh đẩy người ta vào ngay Vương quốc của Đức Chúa Trời, để tin bằng cả tấm lòng. Bây giờ các bạn tin không, mỗi người trong các bạn? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Được rồi. Bây giờ, Billy, con lấy...

¹⁷² Tony, hãy nhìn đây ở tôi một phút. Tôi không gặp anh trong một thời gian dài, nhưng anh bị đau. Anh đang đau vì bệnh gì đó giống như bệnh kiết lỵ. Đúng thế. Nó sẽ hết. Nó sắp lìa khỏi anh. Tôi thấy điều đó đang theo anh, khi anh bắt đầu qua đó. Không có việc gì có thể giấu khỏi Đức Chúa Trời ngay bây giờ. Tôi chưa bao giờ thấy...Tôi chưa gặp lại Tony trong nhiều tháng, tôi nghĩ vậy, nhưng tôi thấy anh đang có điều đó. Anh đã bị bệnh đó; bây giờ anh không còn bị nữa.

¹⁷³ Chúng ta hãy cúi đầu. Không một ai mở mắt. Không một con mắt nào mở ra nhìn. Mọi người chúng ta hãy ở trong sự cầu nguyện. Và Billy Paul hay là Anh Neville, một người, sẽ gọi những hàng kế tiếp khi đến lượt. Bây giờ mọi người ở trong sự cầu nguyện. Chúng ta sẽ cố gắng bây giờ; lối đi ở giữa sẽ đến với phía tay trái các bạn khi bạn được gọi, và lối đi phía—phía tay trái ở trên *đây* cũng sẽ đến với các bạn phía tay trái khi các bạn được gọi. Anh Neville sẽ gọi các bạn.

Bây giờ, tôi tự hỏi có anh em nào ở đây muốn đứng ở đây để đặt tay trên những người này khi họ đi ngang qua, với tôi không? Bất cứ anh em mục sư truyền đạo nào, anh em chắc chắn sẽ được hoan nghênh và đứng với tôi nếu muốn làm điều đó. Đó không phải là một việc làm đơn độc. Anh em có quyền cầu nguyện cho những người đau ốm cũng giống như tôi.

Tôi biết Chúa Thánh Linh đang ở đây. Ai không tin điều đó, thì có điều gì đó sai trật với họ.

¹⁷⁴ Được rồi, chúng ta hãy tin hết lòng bây giờ, rằng Đức Chúa Trời sẽ ban cho những điều này mà chúng ta đang cầu xin. Hãy có đức tin bây giờ. Đừng nghi ngờ.

Và mọi người cầu nguyện, người này cầu nguyện cho người kia. Kinh Thánh đã nói gì? “Hãy xưng tội với nhau; cầu nguyện cho nhau...”

¹⁷⁵ Và các bạn đang đến ở trong hàng, ngay khi những bàn tay này chạm vào bạn, bạn hãy đi ngay ra khỏi đây thật sự sung sướng và ngợi khen Đức Chúa Trời rằng bạn được chữa lành.

Tốt lắm, mọi người ở trong sự cầu nguyện bây giờ trong khi Anh Capps hướng dẫn hát những bài hát.

Lạy Chúa Jêsus, bây giờ xin giúp chúng con. Con cầu nguyện, như Danh Chúa Jêsus Christ, để Chúa Thánh Linh sẽ chạm vào mỗi người, và xin cho họ được chữa lành vì chúng con làm theo mạng lệnh của Ngài đặt tay trên người đau. Ngài đã phán, “Họ sẽ bình phục.” Chúng con tin điều đó, Cha ôi, như Danh Chúa Jêsus. A-men.

Được rồi, mọi người ở trong sự cầu nguyện lúc này khi chúng ta bắt đầu cầu nguyện. Trước tiên, là một cậu bé bị đau ngồi trong chiếc xe lăn.

Đặt tay trên đứa trẻ, như Danh Chúa Jêsus Christ, để cậu bé có thể được khỏe mạnh.

Vâng, thưa ông.

Như Danh Đức Chúa Jêsus Christ...[Anh Branham và quý vị mục sư truyền đạo đặt tay trên những người trong hàng người xin cầu nguyện trong mười tám phút, nhưng những lời cầu nguyện không thể nghe được. Hội chúng cầu nguyện và tiếp tục hát bài *Danh Y Đại Tài*—Bt.]

Ca khúc êm dịu nhất từng được hát,
Jêsus, Danh Y hạnh phúc là Jêsus.

¹⁷⁶ Bao nhiêu quý vị tin rằng Đức Chúa Trời đã, quý vị tin chắc trong lòng, với sự đảm bảo được ấn chứng, rằng Đức Chúa Trời đã trả lời lời cầu xin của quý vị bởi vì quý vị đã vâng theo Lời Ngài? Điều đó đã được làm. Nó đã hoàn tất. Nó được—nó đã được thực hiện. Hãy tin Ngài bằng cả tấm lòng, rằng điều đó là một công việc đã hoàn tất.

¹⁷⁷ Bây giờ hãy xem tuần này, và khi các bạn quay lại lần nữa, hãy xem điều gì đã xảy ra.

¹⁷⁸ Tôi cho rằng, vào lần tới tôi trở lại, ý Chúa, tôi sẽ tiến hành hàng người cầu nguyện qua một trong những phòng này, trong phòng nhỏ đó mà tôi sẽ đưa họ đến, các bạn thấy đấy. Tôi tin điều đó đang bày tỏ bây giờ, các bạn biết đấy, thì giờ.

¹⁷⁹ Tôi muốn được đến chỗ mà tôi có thể đem từng người đến riêng biệt, giải quyết cách cá nhân với họ, cho đến khi tôi tìm kiếm ra nó và thấy được điều đó, và rồi cứ tiếp tục như thế, cho tới khi tôi ở lại thật sự với họ vào lúc đó.

¹⁸⁰ Xin Chúa ban phước cho tất cả các bạn. Chúng tôi rất vui mừng vì các bạn đã ở đây. Các bạn đã có...Các bạn kiên trì bây giờ không? Các bạn...Các bạn có ở trong sự liêu lĩnh không, sự liêu lĩnh của các bạn mà các bạn đã có cho sự chữa lành của mình chưa? Tất cả điều đó đã ngừng lại giờ này, trong tình yêu thương và đức tin và sự tin chắc rằng Đức Chúa Trời sẽ thực hiện những gì Ngài đã hứa làm không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chúa sẽ làm.

Từ những con cái bé mọn, có hai hay ba người trong số họ ở đây tối nay, trong những xe lăn, tôi...Chúng ta sẽ tin cho chúng, họ là con cái, rằng họ cũng sẽ được chữa lành. Họ sẽ được khỏe mạnh. Anh chị em há chẳng tin điều đó sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] A-men! “Họ sẽ bình phục.” Họ phải làm điều đó. Chúa đã phán vậy. Và chúng ta liêu lĩnh, và sẽ tin điều đó bây giờ, rằng điều đó sẽ được thực hiện.

¹⁸¹ Bây giờ, những buổi nhóm của chúng ta thật sự kéo theo một việc ngay sau việc khác. Bây giờ chúng ta giải tán cử tọa cho những ai phải đi về. Và theo như tôi có thể thấy, gần mười giờ kém tám phút. Và, nếu anh chị em phải đi, chúng tôi—chúng tôi rất vui vì anh chị em đã ở đây, và chúng tôi muốn anh chị em trở lại và có mặt với chúng tôi. Những người còn lại trong quý vị, sau khi chúng ta đứng, xin mời ngồi xuống lại; và những ai đang đi, xin đi thật im lặng như có thể được. Và rồi chúng ta sẽ dự tiệc thánh lập tức sau đó. Anh chị em được mời ở lại nếu anh chị em có thể. Nếu anh chị em không thể, xin Chúa ban phước cho anh chị em. Xin cầu nguyện cho tôi. Tôi sẽ cầu nguyện cho anh chị em. Và, nên nhớ, giữ lấy Dấu Hiệu đã được bôi, và liêu mạng gắng sức để được vào Vương quốc của Đức Chúa Trời. A-men!

Bây giờ chúng ta sẽ hát bài hát kết thúc buổi nhóm, nếu có thể, và, *Mang Danh Jesus Với Anh*, khi chúng ta đứng.

...Danh Jesus với anh,
 Đây ai sống trong lao khổ ưu sầu;
 Danh ấy sẽ ban sự vui mừng và an ủi...(Anh em
 có thể mang họ đến bây giờ.)
 ...mọi nơi anh đi.

Danh quý báu, Danh quý báu! Ô thật dịu dàng,
 Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
 Danh quý báu, Ô thật dịu dàng, thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

Hãy bắt tay người khác, nói, “Xin Chúa ban phước cho anh chị, anh, chị hành hương của tôi.” Một cách sâu sắc, chân thành, tôn kính, và những người bạn Cơ-đốc trong dây buộc của sự thông công, hãy bắt tay nhau, hỡi anh chị em. Xin Chúa ban phước cho hết thảy anh chị em, với nhau. Thật tuyệt vời!

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc tôi
 Trên cây Thập hình.

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! Cho đến lúc
 chúng ta gặp nhau!

Cho đến lúc dưới chân Chúa chúng ta trùng
 phùng; cho đến lúc chúng ta gặp nhau!

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! Ô, cho đến lúc
 chúng ta gặp nhau!

Chúa dẫn đưa anh tận khi ta trùng phùng.

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! Cho đến lúc
 chúng ta gặp nhau!

Cho đến lúc dưới chân Chúa chúng ta trùng
 phùng; cho đến lúc chúng ta gặp nhau!

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! Cho đến lúc
 chúng ta gặp nhau!

Chúa dẫn đưa anh tận khi ta trùng phùng.

[Anh Branham bắt đầu ngân nga bài *Chúa Ở Cùng Anh*—Bt.]

¹⁸² Sự êm dịu và sự thông công này của Dấu Hiệu vĩ đại của Chúa Trời, là Chúa Thánh Linh, cầu xin Ngài ở lại hoàn toàn với tất cả anh chị em cho đến khi chúng ta lại gặp nhau. Cầu xin ân điển của Đức Chúa Trời đi cùng anh chị em, đánh thẳng những lối của sự chết ở trước anh chị em; làm cho đường lối của anh chị em rõ ràng, để anh chị em có thể thấy Chúa Jêsus luôn luôn ở trước mặt mình, và anh chị em sẽ không bị chuyển lay.

¹⁸³ Lạy Cha Thiên thượng, chúng con giao phó buổi nhóm này, và buổi nhóm sáng nay, những buổi nhóm ấy và những gì đã được làm, cùng tất cả sự vinh hiển cho Cha, dâng cho Cha lời cảm tạ và ngợi khen vì những người được cứu, và vì sự chữa lành dân sự, và vì ban cho chúng con ân điển lớn lao của Ngài để tất cả chúng con ngược lên. Xin cứu chúng con. Chúng con thật cảm ơn Cha về điều này biết bao. Xin ở cùng chúng con bây giờ cho tới khi chúng con gặp lại. Xin gặp gỡ chúng con trong tiệc thánh. Xin ở trên bánh xe của những ai lái xe, Chúa ôi, tới nhà họ. Xin hướng dẫn họ qua những ngày lễ thiếu thận trọng này, để không sự tổn hại và nguy hiểm nào có thể đến với họ. Chúng con cầu xin nhơn Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Được rồi, hát lại bài, *Mang Danh Jêsus Với Anh*.

Cứ...Danh Chúa Jêsus...(Các bạn được giải tán
bây giờ, trong Danh Chúa)...với anh,
Như cái khiên che mọi bẫy lưới;
Khi những cám dỗ đến chung quanh anh...

Thế thì anh em làm gì?

Cứ kêu Danh thánh trong lời cầu nguyện.

Danh quý báu, Danh quý báu! Ô thật dịu dàng,
Ô thật dịu dàng!
Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
Danh quý báu, Danh quý báu! Ô thật dịu dàng,
thật dịu dàng!
Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

Nhờ Danh Jêsus ta đến cúi đầu,
 Sấp mình nơi chân Ngài,
 Vua của các vua trên Trời chúng ta sẽ tôn cao
 Ngài,
 Khi hành trình của chúng ta được hoàn tất.
 Danh quý báu, Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
 Danh quý báu, Ồ thật dịu dàng, thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

¹⁸⁴ Bây giờ ngay trước khi các bạn ngồi xuống, trong lúc mọi người đang im lặng giờ này cho lễ tiệc thánh.

Nếu tôi không lầm, chẳng phải đây là Anh Blair, mục sư mà tôi gặp ở trên Arkansas cách đây không lâu sao? Tôi nghĩ là vậy. Tôi không chắc. Anh đã lên đây để dâng con, một đứa bé, sáng nay. Tôi nghĩ...Tôi đã không gặp anh cách đây không lâu, ở đây tại Hot Springs, Arkansas phải không? Với anh là một...Điều gì đó sắp xảy ra, và Chúa Thánh Linh đã gọi nó ra. Đúng thế không? Tốt. Tôi thật sự...Tôi chột nghĩ lại lúc đó, tôi nghĩ, “Đó là người anh em ấy.” Tôi rất vui vì anh có mặt ở đây, Anh Blair à.

¹⁸⁵ Bây giờ tôi sẽ mời Anh Blair nếu anh ấy vui lòng cầu nguyện để Đức Chúa Trời thanh tẩy chúng ta giờ này cho lễ tiệc thánh sắp cử hành. Xin mời anh, Anh Blair? [Anh Richard Blair cầu nguyện—Bt.] Vâng. Vâng, Chúa ôi. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Vâng, lạy Chúa. Vâng, Chúa ôi. Vâng, Chúa ôi. Vâng. Vâng. A-men.

Mời các bạn ngồi giờ này, mỗi người.

¹⁸⁶ Và giờ này đàn organ, mời chị, mời chị chơi bài *Có Một Suối Dãy Huyết*. Và anh em có thể bắt đầu...lấy chúng ở đó, bất kỳ điều gì cần thiết. Được rồi, đọc giờ này, nếu chúng ta thật sự...im lặng chỉ một lát.

Vâng, thưa chị? [Một chị nói, “Có khăn tay của tôi không?”—Bt.] Được rồi, chị cứ nhìn qua ở đây tới khi tìm ra nó, điều đó sẽ được thôi vậy, bất kể nó là cái gì. Nó đấy phải không? Được rồi, thưa chị.

¹⁸⁷ Được rồi, bây giờ Anh Neville sẽ đọc điều lệ dự tiệc thánh.

Và rồi những người chỉ chỗ ngồi sẽ đến, nếu có người lạ nào ở đây, đến từng chỗ ngồi, và mang vào từng lối đi, khi chúng tôi đến, và từng hàng, để dự tiệc thánh.

¹⁸⁸ Và bây giờ mong các bạn suy niệm giờ này. Nên nhớ, dân Y-sơ-ra-ên ăn bánh trong sự liêu lĩnh, và suốt cuộc hành trình không có một người nào đau yếu ở giữa họ, cho đến hết bốn mươi năm. Đây cũng là sự chữa lành Thiêng liêng.

Xin Chúa ban phước cho anh, Anh Neville. [Anh Neville đọc những lời Kinh Thánh sau, Cô-rinh-tô Nhất 11:23-32—Bt.]

Vì tôi có nhận nơi Chúa điều tôi đã dạy cho anh em, Ấy là Chúa Jêsus, trong đêm Ngài bị nộp, lấy bánh:

Và khi Ngài đã tạ ơn, rồi bẻ ra, mà phán rằng: Hãy nhận lấy, ăn đi: Này là thân thể Ta, vì các người mà bị vỡ ra; hãy làm điều này để nhớ Ta.

Cũng một thể ấy, khi ăn bữa tối, thì Ngài lấy chén, phán rằng: Chén này là sự giao ước mới trong Huyết Ta: Hãy làm điều này, hễ khi nào các người uống, để nhớ đến Ta.

Ấy vậy mỗi lần anh em ăn bánh này, và uống chén này, thì rao sự chết của Chúa cho tới lúc Ngài đến.

Bởi đó, ai ăn bánh này, và uống chén này, cách không xứng đáng, thì sẽ mắc tội với thân và huyết của Chúa.

Nhưng mỗi người phải tự xét lấy mình, và như thế mới ăn bánh đó, và uống chén ấy.

Vì người nào không phân biệt thân Chúa, mà ăn bánh uống chén đó cách không xứng đáng, tức là ăn uống sự xét đoán cho mình.

Vì có đó mà trong anh em có nhiều kẻ tật nguyên và đau ốm, và có lắm kẻ ngủ.

Vì nếu chúng ta biết xét đoán lấy mình, thì chúng ta sẽ khỏi bị xét đoán.

Song khi chúng ta bị xét đoán, thì chúng ta bị Chúa sửa phạt, hầu cho chúng ta sẽ không bị kết án làm một với người thế gian.

[Anh Neville nói, “Xin Chúa ban phước cho việc đọc, Lời.” Anh Branham lấy khay đựng bánh được bẻ ra—Bt.]

¹⁸⁹ Tôi cầm miếng bánh xốp, nhảu nheo và bị bẻ ra này, tượng trưng cho thân thể của Chúa Jêsus Christ; qua—qua bức màn bị xé đôi này chúng ta được bước vào nơi Chí thánh.

¹⁹⁰ Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, bánh này được chuẩn bị để tượng trưng cho thân thể bị vỡ ra và bị xé ra đó. Xin cho mỗi chúng con, khi chúng con nhận nó, xin cho đó là dường như chúng con đã làm hành động này theo nghĩa đen. Và xin cho chúng con được tha thứ tội lỗi, và được vào nơi Chí thánh, để sống trong sự Hiện diện của Ngài trong cuộc sống tương lai của chúng con; và hết thảy những ngày mà chúng con còn sống trên đất này, và được sống với Ngài trong cõi Đời đời mãi mãi. Xin nhậm lời, Cha ôi. Xin ban ơn cho bánh này vì mục đích đã định đó. Nhon Danh Chúa Jêsus. A-men.

¹⁹¹ [Anh Branham lấy khay đựng những ly nhỏ đổ đầy rượu—Bt.] Kinh Thánh dạy, “Sau khi Ngài đã lấy và bẻ bánh ra, cũng một thể ấy Ngài đã lấy chén; và khi Ngài đã ăn bữa tối rồi, phán rằng, ‘Đây là chén của Giao ước Mới trong Huyết Ta, vì các người mà đổ ra.’” Cầu xin Chúa ban ơn phước Ngài trên điều này khi chúng ta cầu nguyện.

¹⁹² Lạy Chúa Jêsus, con cầm ở đây huyết của nho, nước ép từ trái nho. Và, Cha ôi, nó tượng trưng cho Huyết quý giá đó để tẩy sạch chúng con, mà từ Nơi Đó đã đến Dấu Hiệu. Con cảm ơn Cha vì Nó, Cha ôi, và vì sự tượng trưng này. Ngài đã phán, “Người nào ăn và uống Huyết này có Sự Sống đời đời, và Ta sẽ khiến người sống lại trong thì giờ sau rốt.” Chúng con cảm ơn Cha vì lời hứa này. Và, Cha ôi, chúng con cầu xin để Cha rửa sạch lòng chúng con, với nhau, hầu cho chúng con sẽ xứng đáng bởi... đức tin của chúng con; biết rằng trong bản thân chúng con không xứng đáng, nhưng đức tin của chúng con sẽ không yếu đi, rằng chúng con đang tiếp nhận hoàn toàn Huyết của Chúa Jêsus Christ. Xin nhậm lời, Cha ôi.

¹⁹³ Và thánh hóa nước nho vì mục đích đã định của nó. Nguyên xin người nào uống nước nho này tối nay, và nhận bánh này tối nay, có sức lực cho cuộc hành trình đặt ở phía trước. Xin nhậm

lời, Chúa ôi. Nguyên xin họ được khỏe và mạnh mẽ, và đầy đầy Thánh Linh của Ngài, cho tới lúc Chúa Jêsus đến. A-men. [Bằng trống—Bt.]

194 Tôi tin Tiệc thánh là một trong những sự thờ phượng êm dịu, thiêng liêng, trang trọng nhất có trong sự hầu việc hội thánh. Có hai điều để lại cho chúng ta, ba điều, để làm, đó—đó là những lễ nghi và mạng lệnh. Vì vậy nhiều người cố gắng nói, “Chúng tôi có cây đinh gốc.” “Chúng tôi có một mẫu của cây thập tự đó.” Nhưng có ba điều để lại: Bữa Tiệc Thánh, lễ Báp-têm, lễ Rửa chân, là ba nghi lễ mà đã được để lại cho hội thánh.

195 Và đối với tôi, tối nay dường như là một thì giờ rất đặc biệt dành cho tôi. Khi tôi đứng ở đây và cứ nhìn xem; thường thường tôi—tôi thường xuyên ở trong sự cầu nguyện. Nhưng tối nay, nhìn xem những gia đình khác, thấy một số trong các gia đình họ đã đến đây từ khi tôi còn là một thầy giảng trẻ, đứng ở đây với nền nhà bằng mùn cưa, và tôi...một số trong họ thì mới. Nhưng nhìn thấy những người đó đến với những người vợ thân yêu và gia đình của họ, và thấy cách họ thích nhau hơn thế nào, và sự thiêng liêng của điều đó, cách mà họ trông coi con cái mình; thấy các quý bà trẻ tuổi và tay họ đưa ra, và nghĩ, “Bàn tay nhỏ bé đó được rửa sạch, và lau nước mắt từ đôi mắt của đứa bé.”

196 Rồi tôi thấy những gia đình đến mà tôi đã được ở trong nhà họ khi họ đau ốm, và con cái, bị sốt; Chúa Jêsus làm cho con cái họ được khỏe mạnh. Tôi đã thấy họ khi họ có rắc rối gia đình, Chúa đã giúp tôi giải quyết êm đẹp; thấy họ hạnh phúc trở lại. Và tôi cứ suy nghĩ sẽ thế nào khi chúng ta đi đến dự Tiệc Cưới vĩ đại đó. Tôi rất biết ơn Chúa đã cho tôi là một người bạn với anh chị em và giúp đỡ anh chị em. Tôi...chính là vì điều đó mà tôi ở đây.

197 Và tôi, cứ nghĩ thật lâu, biết bao nhiêu năm; đây thì gần như, tôi đã bắt đầu giảng, khoảng năm 1930, và đây là gần ba mươi hai năm dành cho tôi, bây giờ, ba mươi ba năm, tôi đã giảng dạy. Thế thì, tất cả những đấu tranh và thử thách và, trông giống như, mặc dầu, khi—khi chúng ta đến đây, nó—nó gần như bị quên hết. Hiểu không? Anh—anh em chỉ dường như thích rằng có điều gì

đó về Tiệc thánh thật sự lấy đi tất cả—tất cả sự cong vẹo ra khỏi các sự việc, dự Tiệc thánh. Xin Chúa ban phước cho anh em.

¹⁹⁸ Trưởng lão đọc bây giờ, đọc Kinh Thánh cho buổi lễ rửa chân.

¹⁹⁹ [Anh Neville đọc Giảng 13:2-17, và kết thúc buổi nhóm—Bt.]

[Và bữa ăn tối được chấm dứt, ma quỷ đã để vào lòng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, con trai Si-môn, mưu phản Ngài;]

[Đức Chúa Jêsus biết rằng Cha đã giao phó mọi sự trong tay mình, và mình đã từ Đức Chúa Trời đến, cũng sẽ về với Đức Chúa Trời;]

[Ngài đứng dậy sau bữa ăn tối, và cởi áo ra; rồi lấy khăn vắt ngang lưng mình.]

[Kế đó, Ngài đổ nước vào chậu, và bắt đầu rửa chân cho môn đồ, lại lấy khăn mình đã vắt mà lau chân cho.]

[Rồi Ngài đến cùng Si-môn Phi-e-rơ, thì Phi-e-rơ thưa với Ngài rằng: Chúa ôi, chính Chúa lại rửa chân cho tôi sao?]

[Đức Chúa Jêsus trả lời và phán với người rằng: Hiện nay ngươi chẳng biết sự Ta làm; nhưng về sau sẽ biết.]

[Phi-e-rơ thưa cùng Ngài rằng: Chúa sẽ chẳng rửa chân tôi bao giờ! Đức Chúa Jêsus trả lời người rằng: Nếu Ta không rửa cho ngươi, ngươi chẳng có phần chi với Ta hết.]

[Si-môn Phi-e-rơ thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, chẳng những rửa chân mà thôi, lại cũng rửa tay và đầu nữa.]

[Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Ai đã tắm rồi chỉ cần rửa chân, thì được sạch cả. Và, các người đã được tinh sạch, nhưng chưa được tinh sạch đều.]

[Vì Ngài đã biết ai sẽ phản Ngài; cho nên Ngài phán rằng: Các người chẳng phải hết thấy đều được tinh sạch.]

[Vì vậy sau khi đã rửa chân của họ, và Ngài mặc áo lại; đoạn ngồi xuống lại, Ngài phán với họ rằng: Các người có hiểu điều Ta đã làm cho các người chăng?]

[Các người gọi Ta bằng Thầy bằng Chúa; các người nói phải, vì Ta thật vậy.]

[Vậy, nếu Ta là Chúa và Thầy, mà đã rửa chân cho các người; thì các người cũng nên rửa chân lẫn cho nhau.]

[Vi Ta đã làm gương cho các người, để các người cũng làm như Ta đã làm cho các người.]

[Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các người, đây tớ chẳng lớn hơn chủ mình; người được sai đến cũng chẳng lớn hơn kẻ sai mình.]

[Vi bằng các người biết những sự này, thì có phước nếu các người làm theo.]

[Cầu xin Chúa ban ơn cho việc đọc Lời Ngài.]

Như nhiều người sẽ dự phần, những người đàn ông được rửa chân trong phòng này, ở trên đây; còn đàn bà sẽ rửa chân ở phòng phía bên trái, ở trên đây, trong phòng nhỏ làm phép báp-têm. Sung sướng hết sức thấy thật nhiều người muốn, và có thể, đến dự phần với chúng tôi trong sự rửa chân này.]

[Mời chúng ta cùng đứng lên? Vì những ai mà phải đi...]

[Một lần nữa chúng tôi nói chúng tôi thật cảm ơn và biết ơn sâu sắc trước Chúa vì ngày tốt lành này, đó là một sự khích lệ như vậy với lòng chúng ta, trong việc thấy sự Hiện diện phi thường và tuyệt vời của Đức Chúa Trời chúng ta đến giữa chúng ta ở đây để khích lệ chúng ta và ban ơn cho chúng ta.]

[Khi chúng ta cúi đầu với nhau, chúng ta sẽ mời Anh Earl Martin cầu nguyện kết thúc buổi nhóm cho những người cần phải đi.]

NHỮNG SỰ LIÊU LĨNH VIE63-0901E

(Desperations)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 1 tháng Chín, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org